Akbaba

«Bugün, bütün yurtta 30 Ağustos zafer bayramı kutlanıyor.»

Atatürk — Ben bu vatanı size böyle mi bıraktım ?...

Herşeyde evvelâ

Güven

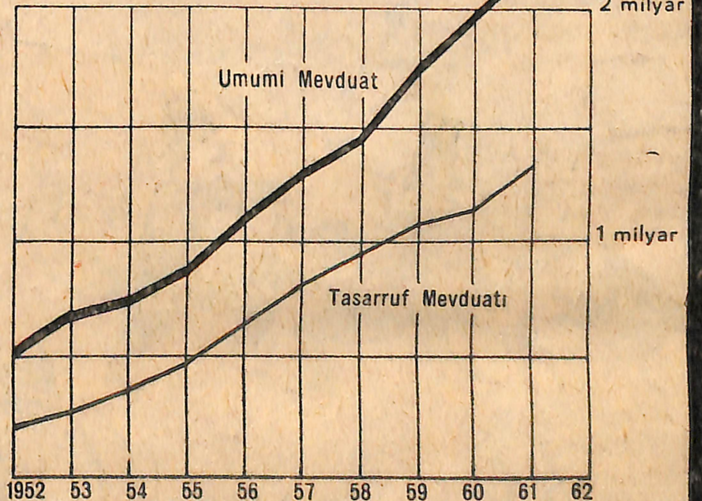
aranır!

Doktorunuza nasıl güveniyorsanız, paranızı emanet ettiğiniz müesseseyi seçerken de evvelâ GÜVEN ararsınız.

Halkımızın tasarruflarını en fazla emanet ettiği, dolayısiyle en fazla güvendiği Banka Türkiye İş Bankasıdır.

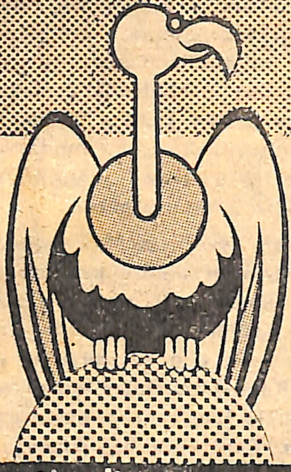
SİZ DE İş Bankasına güvenenlerin arasına katılınız. Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmakla, paranızı hem emniyet altına alır... hem de en iyi şekilde değerlendirirsiniz.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 57
30 Ağustos 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir

55000 ve 40000

OKUDUNUZ, değil mi?.. Tüyleriniz diken diken oldu, değil mi?.. Rahatınız —şayet varsa— kaçtı, değil mi?.. Uykunuz —yine şayet varsa— kaçtı, değil mi?.. Neşeniz, ümidiniz —yine şayet, şayet, şayet, varsa— kaçtı, değil mi?..

Türkiye'deki altmış bin din adamından ellibeş bini ilkokul bile görmemiş!

Türkiye'nin kaç köyü vardır?.. Kırk bin!.. Demek ki, köy başına bir kara cahil düştükten sonra, 15 bin de yedek kalıyor!

Din adamı, köyde hâlâ dünya adamıdır... Size, uydurma arapçasıyla yalnız Kur'an okumaz, yalnız namaz kıldırmaz, yalnız dua etmez, yalnız ölü yıkamaz, yalnız cenaze kaldırmaz... Dünya işlerinde de köylünün öncüsü odur: Yer yuvarlağının öküz boynuzunda durduğunu o bildirir. Hastaya nefes edip ağzına o tükürür. Kısır güzelin göbeğine o zürriyet duası yazar, o üfürür... Ve seçimde hangi partiye, hangi adaya oy verileceğini o emreder!

Köy öğretmenini döğdüren odur, Atatürk'ün büstünü parçalatan odur, İnönü'nün resmini yırttıran odur!

Köyün okulu yok. Köyün dispanseri yok. Köyün ebesi yok. Köyün sağlık memuru yok. Köyün ilâç dolabı yok. Köyün suyu, ışığı, yolu yok... Ammaaa köyün gözünü bağlayan, vicdanını kör eden, kara, kapkara cahil yobazı var!

Eğer Köy Enstitüleri, demokrasi ırgatlarının ilk yıktığı kültür kaynakları olmasaydı, elbet böyle bir dâvamız olmayacaktı bugün.

Eğer Halkevleri, köyü kucaklayan kollariyle, dokuzyüz elliden bu yana mutlu hizmetlerine devam edebilseydi, kafası ışığa kavuşmamış köy kalmıyacaktı elbet.

Ama uyanan köy, düşünen köy, duyan köy, kendi yolunu kendi çizer. Ona, oy sandığına giden yolu, partilerin değneğinde oynayan yobazın pis parmağı göstermez!

Politikacıya —hâşâââ— politikacıya değil, vatanı kesesinde, milleti midesinde övüten politikacıya lâzım olan bu mu?.. O, güneşin, köy ufkunda değil, kendi hayat ufkunda, batmamasıya doğmasını istiyor... İsterse memleket katran kuyusuna düşsün, isterse vatandaş zift çukurunda boğulsun!

Gökyüzündeki çapulcu Arap uçaklarını tepelemek kolay... Zor olan yeryüzündeki bu vicdan çapulcularını tepelemektir!

30 Ağustos zaferine, Atatürk, Nemrut Mustafa Divan-ı Harbinin kendisini ölüme mahkûm eden yobaz fetvalarını çiğneye çiğneye gitmişti. Gümüşpalasını çekerek onların önünde değil!

Çağdaş bir ressamın bir tablosunu hatırlıyorum: Kapkara bir tuval. Altında üç kelime: Karanlıkta döğüşen zenciler...

Bir adı da sakın 1962 Türkiyesi olmasın bu tablonun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

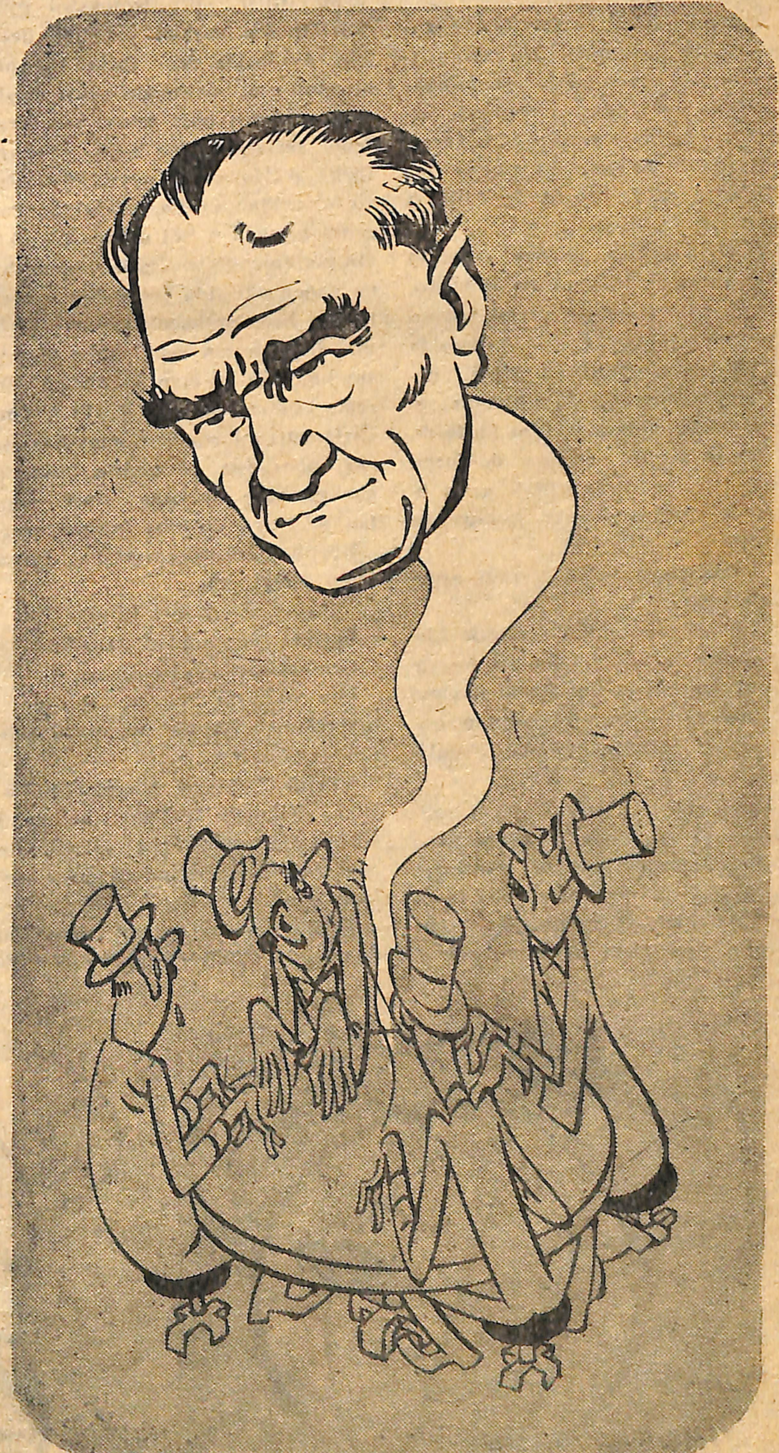
Aman dikkat!

İki eşek çifteleşmiş... Eh, eşek bu, çifteleşir elbet, tokalaşacak değil ya...

Ama, eşekler çifteleşirken arada sahibi ölüvermiş...

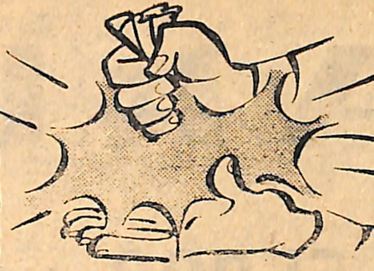
Aman insan kardeşlerim, bu size ders olsun: Her yerde, her zaman, daima eşeklerden uzak durunuz!

Bir A.P.'li: (Atatürk hayatta olsaydı A.P.'ye girerdi.) dedi.

— Sahiden A.P.'ye girer miydiniz Paşam?...
— Girerdim... Ama İstiklâl Mahkemesiyle beraber...

YA Gazi, YA Şehit!

Adnan Veli

BİRBİRİ peşine yapılan ilçe kongreleri, günden güne daha çok ilgi topluyor, daha çok kızışıyordu. Parti ileri gelenleri, Senatörler, Milletvekilleri de günlerdenberi kongreden kongreye koşuyorlardı. O gün yapılacak ilçe kongresinde, Parti liderinin de uzun bir konuşma yapacağı, memleketin en önemli meselelerinin üzerinde duracağı bildirilmiş olmasına rağmen, lider o saate kadar kongreye gelmemişti. İlgililer yolda cipin bozulmuş olacağını ileri sürüyorlar, biraz daha beklemeyi tavsiye ediyorlardı. Bununla beraber kongre delegeleri sabırsızlanıyorlardı.

Lider geledursun, kongrenin başlamasına karar verildi. Başkanın işaretiyle ilk sözü idare heyetinden Balaban Tevfik aldı.

Balaban Tevfik, cesaretiyle, gözüpekliği ile kasabada ün salmıştı. Devrimden sonra, bir seferinde haksız iktisaptan, bir seferinde de askerî kaymakama gıyabında hakaretten iki defa hapse girip çıkmış, bu yüzden partililer arasında itibarı daha çok artmıştı.

Balaban Tevfik, alkışlar arasında kürsüye geldi. Masanın üstünde duran bardaktan, âdet yerini bulsun diye, bir yudum su aldı. Ankara'da da kaç sefer görmüştü. Büyük hatiplerin hemen hepsi, o tılsımlı sudan daima yudum yudum alırlardı. Balaban Tevfik, salonu dolduran delegeleri ve dinleyicileri uzun uzun süzdükten sonra konuşmıya başladı:

— Çok sayın ve möhterem argadaşlarım,

Bir milletin sembolu olarak, hür ve bağımsız bir şekilde ve Anayasa nizamı içinde burada doplanmış bulunuyoruz. Hepinizi galpten gelen saygı ve sevgilerimle selâmlarım..

Argadaşlar, demokrâsimizin mücadelesini yaparken ve demokrâsiyi sağlam temeller üzerine oturtmıya çalışırken, bu nurlu ve alettirikli salonda doplanmış bulunuyoruz. Hepinizin gozündeki heyecanı, çok eyi ağnıyorum argadaşlar...

Biz bu vatanı gurtardığımız zaman, milletimizin de içtimaî reforlarla yaşayıp zengin olmasını, ezanın gendi dinimize gore okunmasını, hür seçimle iş başına gelen iktidarın insan haklarını eyileştirmesini düşünerekten vatanı gurtardık. Vatanı gurtardıktan sonra, bu gader melmekete hizmet itmiş bir adam olduğum halde benim başıma gelenler, heç kimsenin başına gelemez. Haksız iktisat diyerekten 27 Mayıs'tan sonra mahkemiye virdiler. Üçer bin liradan on sekiz dene tarla tapusu virmek suçundan tevkif ittiler. Biz demokrâsi mücadelesinden gorkan insanlar değiliz. On sekiz dene tarla tapusunu virdimse, partimizin şahsî erazisinden virmiş olup buna heç kimsenin ses itmiye bir hakkı olamaz. Bizim iktidarımızın devri altın devir olaraktan tarihe geçecektir. Paranın bu gader bol olduğu bir devir görülmemiştir. Şincik hepimizin ne gader sıkıntıda yaşadığımızı söylemiye heç bir hacet mevcut değeldir. Esgi devrin zenginliklerini düşündüğümüz zaman hepimizin yüreği zıplamaktadır. Köylü vatandaşlarımız rakısını içer, gumarını oynar, pangadan bi emirle binlerce gayime borç alırkene, şincik hepten sıkıntıya düşmüş bulunuyoruz.

Böyük şairimiz sayın bay Fuzuli'nin didiği gibi:

«Mazi galbimde bir yaradır
Bahtım saçlarımdan garadır
Beni zaman zaman ağlatan
İşte o hazin hâtıradır..»

diyerekten yüksek heyetinizi candan selâmlarım...

Salonda bulunan delegelerden bazıları, Balaban Tevfiğin heyecanlı sözleri karşısında göz yaşlarını tutamamışlar, için için ağlamıya başlamışlardı.

Tevfik, bardaktan bir yudum su daha aldı. Cebinden çıkardığı mendiliyle terini sildikten sonra devam etti:

— Çok sayın argadaşlarım,

Şincik bizim esgi zenginlerimize yeni bir isim dakmışlar. Bizimkilere Goçero deyorlar.. Ne dimektir Goçero?.. Goçero didikleri eşgıyanın biridir. Bizim zenginlerimizin Goçeroyunan heç bir ilâkası olamaz.. Çünküm Goçero silâhınan adam soyup para gazanırkene, zenginlerimizde silâh dinen birşey yoktur. Goçeronun böyük çiftliği de yoktur. Goçero'nun cipi, gamyonu yoktur. Goçero zengin olurkene silâhına güvenmekte olup, bizim zenginlerimiz böyük bir partiye ve yüksek hökümata güvenmişlerdir. Zenginlerimize Goçero diyenler, Allahın gazabına uğrayarak zokaklarda dilenecekleridir işallah.. Bi melmekette zenginler olmayıncek, fakir fukara nirden ekmek yir argadaşlar?.. Helbette hepimiz zengin olacağız... Demokrâsi mücadelesi helbette kolay değeldir.

Bendeniz bu mücadeleye gözünü gırpmadan atılmış nâçiz bir vatan evlâdıyım. Ben hiçbir şeyden yılmayan bir insanım.. Biz bu vasa gelene gader neler gormüşüz argadaşlar.. Hapisler mi ararsın, zindanlar mı ararsın, ne ararsan bizde!.. Kimi sefer eroin iftirası attılar, yılmadım. Kimi zaman asker gaçcağı muamelesi yaptılar, yılmadım. Kimi zaman zina dâvâsı açtılar, yılmadım. Demokrasiyi yerleştirene gadar çalıştım, emme sonunda da yerleştirdim!

Argadaşlar, bu dâvayı gazanmak için gorkmamak, heçbir şeyden yılmamak ilâzım... Garşına toplar, tüfekler çıksa gene yılmıyacaksın. 22 Şubat ağşeminde bendeniz Angara'dan uzakta olduğum için bizim gasabada 22 şubatı duyuncek, hemen pencereyi açtım, goğsümü Angara'dan tarafa çevirerek, bu nâçiz goğsü silâhlara siper ittim. Herkeş gibi gaçcek delik aramadım. Deliğe gaçcek olduktan kelli bizim yanda delik çoktur. Emme o deliğe girmemek mârifettir. Cessur ve yılmamak ilâzım... Mademiki demokrâsi mücadelesine gendini virdin, ne toptan, ne tüfekten, ne candarmadan, ne tahsildardan, ne ölüden, ne de diriden gorkmıyacaksın...

Balaban Tevfik coştukça coşuyordu. Ağzından tükürükler saçarak yaptığı konuşması, zaman zaman sürekli şekilde alkışlanıyordu. Fakat kongrede onu çekemiyenler de vardı. Karşı hiziptekiler zaman zaman ıslıkla Balaban'ı protesto ediyorlardı. Bunlardan biri konuşmanın yapıldığı kürsünün gerisinde durmuş, arada bir eliyle salondaki taraftarlarına işaretler yolluyordu. Balaban:

— Evet, diye devam etti. Gorkmak, erkekliğe yaraşmıyan bir şeydir. Öleceksin, fakat gorkmıyacaksın...

Daha sözünü bitirmemişti. Kürsünün gerisinde bulunanlardan karşı hizibin elebaşısı Takunyacı Müslim, usul usul Balaban'a yaklaştı. Ona göstermemiye çalışarak, arkasına sakladığı dört kiloluk şişmiş bir kesekâğıdını havaya kaldırdı ve bütün kuvvetiyle öbür avucuna çarparak top gibi patlattı. Balaban, elini havaya kaldırmış:

— Ölmek var, gorkmak yok!.. diye bağırırken kulağının dibinde bir şey patladığını duyunca:

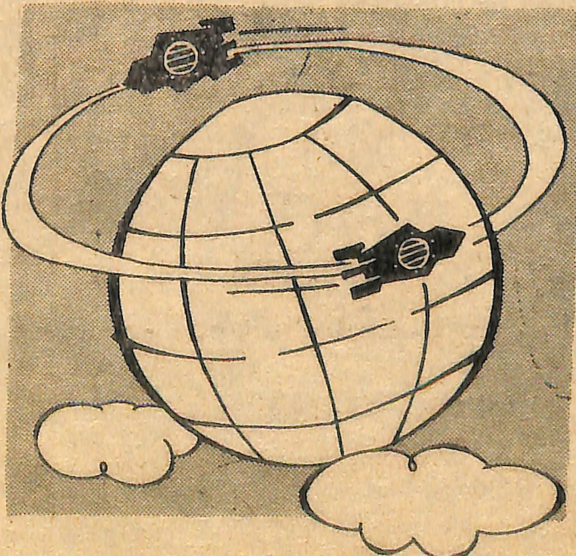
— Eyvaaaah, yandım... Yandım anam yandım, diye bir nâra attı. Sonra da bir külçe halinde kürsünün dibine yığılıverdi.

Salonu bir anda müthiş bir kahkaha doldurdu. Takunyacı Müslim, Balaban'ın tam bir palavracı olduğunu ispatlamak, böylece idare heyeti seçiminde ona oy verilmemesini sağlamak için, böyle bir oyun hazırlamış, oyununda da muvaffak olmuştu. Fakat Balaban taraftarları, bir anda hücuma geçtiler. Yapılan muameleyi hazmedememişler, protestoya başlamışlardı. Hattâ kürsüye atlıyarak Takunyacı Müslim'e saldıranlar bile vardı.

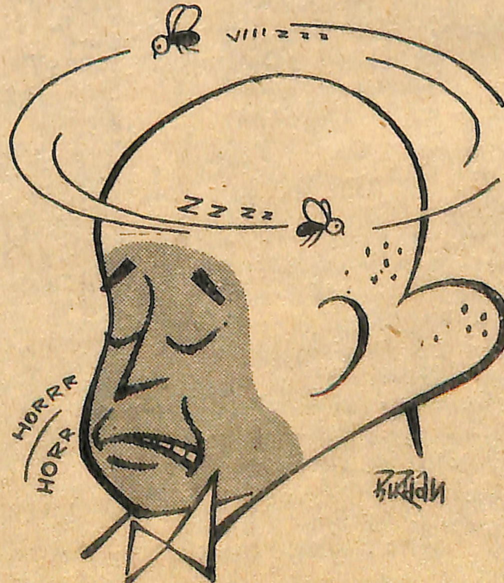
Delegelerin bazıları da, kürsünün dibinde bayılan Balaban'ın yardımına koştular. Gürültüler, bağırışmalar arasında Balaban Parti'nin cipiyle Belediye Hastahanesine kaldırıldı. Orada yapılan ilk muayeneden sonra, Vilâyetteki Devlet Hastahanesine nakli uygun görüldü. Ertesi gün, Balaban'ın öd kesesinin patlamış olduğu kasabada duyuldu. Kongre yarım kalmış, Balaban taraftarları, Takunyacı hakkında takibat yapılması için cumhuriyet savcılığına başvurmuşlardı.

Balaban'cılar, artık hergün Sefer'in kamyonu ile Vilâyete gidip, hastayı ziyaret ediyorlardı. Balaban demokrâsi mücadelesinden hâlâ vaz geçmemişe benziyordu. Karyolasının ayak ucunda oturanlara hep aynı şeyleri söylüyordu:

— Demokrâsi mücadelesinde gorkmak yok argadaş... Ölümden bilem gorkmıyacaksın... Herşey sana vız gelcek... Yaşarsan ne mutlu: Demokrâsi gazisisin... Ölürsen ne mutlu: Demokrâsi şehidi!

Onların dünyası!

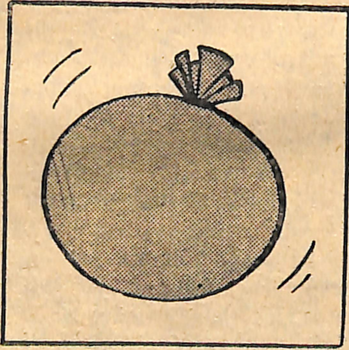

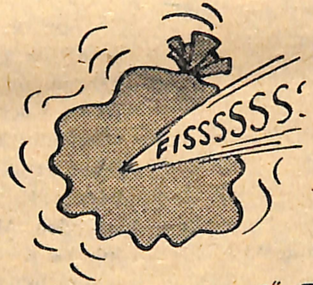
Bizim dünyamız!

55 bin imamın ilk okul diploması bile yok:

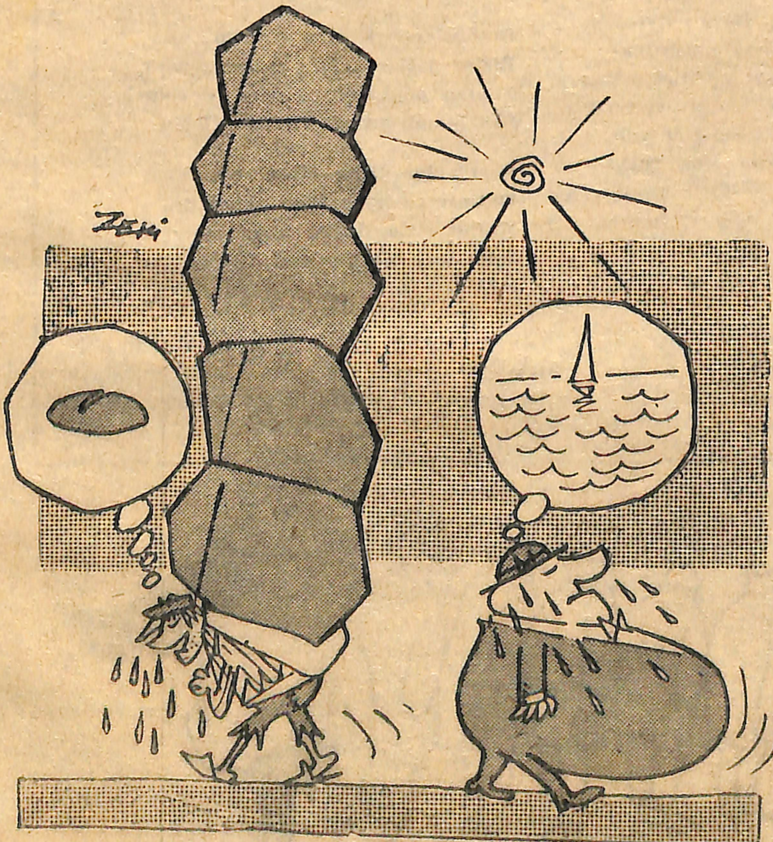

«İmam bilmediğini okur!»

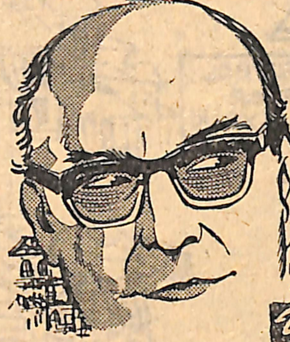

Servet .... Beyânı!

YAZISIZ

Göz ucu ile

ROMA

Yusuf Ziya Ortaç

Gölge vergisi

BİZ, toprak milyonerlerinden vergi almaya korka duralım. Turistler cenneti zengin Roma, gölge vergisi alıyor!.. Yalnız belediye, gölgeden para kazananlarla vergide anlaşmıştı da parasında anlaşamamıştı henüz.

Anlatayım:

Bir akşam, radyo, cadde boylarındaki mağaza, lokanta, kafe, bütün dükkânların, ertesi sabah açılmamaya karar verdiklerini, çıkmaza giren müzakerenin bütün gece süreceğini, anlaşmanın güç olduğunu, uzak olduğunu yayınladı. Telâşlandık âdeta... Hepsi on gün sürecek bir yolculuğun daha başlangıcında sıkıntıya saplanması hoşa gidecek şey değildir.

Anlaşmazlık şuydu:

Roma belediyesi, caddelerdeki mağazalardan gölge vergisi alacaktı. Bu vergi, ikiye bölünmüştü: Tente vergisi, sandalye vergisi...

Dükkânları, güneş ışığına karşı gölgeliyen tentelerden belediye, metrekare başına, yılda ne istiyordu bilir misiniz?..

Tam 30.000 liret... Bizim paramızla 750 lira! Eh, bir tente, mağazanın cephe genişliğince, yirmi, otuz, kırk metrekare olacağına göre, gölge vergisi de, onbeş bin liradan başlayıp otuz bine, kırk bine kadar yükselecekti elbet.

Bizim şair:

Gölge etme, başka ihsan istemez!

Diye bunun için mi söylemiştir acaba?..

İkincisi sandalye vergisi... Bu, Paris, Roma, Düsseldorf gibi, bütün büyük Avrupa şehirlerindeki cadde boylarında sıralanan Kafeler içindi...

Roma'da, Kafe'lerin en şık, en güzel ve en zenginlerini Via Veneto'da görürsünüz. Dolar dolar boşalır.. Sabahtan akşama kadar!

Biliyor musunuz, Avrupalı turistin de, Avrupalı iş adamının da öyle bizim Abdullah Efendi Lokantasında, Liman Lokantasında, Konya Lezzet Lokantasında yaptığımız gibi tıka basa karın doyurup çene çalmaya vakti yok... Oturuyor bu caddeler boyunca sıralanmış Kafe'lerin tertemiz keten örtülü, rahat, hasır koltuklarından birine... Bir omlet, yahut bir sandviç, bir domates, yahut bir meyva suyu, tamaaam...

İşte Roma belediyesi, bu açıkhava kahvelerinden vergi istiyor: Sandalye başına 10.000 liret, Türkçesi 250 lira...

Rastgele bir tanesini saydım, yüzyirmi dört sandalye vardı... İkiyüz elli ile çarpınca, vergisini bulursunuz: Yirmialtı bin lira!

Bir şehir böyle kalkınıyor, böyle güzelleşiyor, böyle dünya şöhreti oluyor...

Bizim zavallı dünyamızda böyle bir vergi, meselâ Ankara'da, meselâ İstanbul'da, meselâ İzmir'de, seçimlerin tek çığlığı olur ve iktidarı kaybetmeğe çok bile gelir, değil mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cennetten çıkma!

Ankara'nın Serik ilçesinde, lokantacılık yapan Hüseyin Karaduman'ı, dükkânını geç kapattığı için jandarmalar karakola götürmüşler!

Sonra mı?..

Sonra efendim, Karaduman'a sabaha kadar duman attırmışlar!

Millî lig 22 takıma çıkarıldı. (Gazeteler)

— Nooolur amca, bizi de Millî liğe dahil edin!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 17 metre kısa dalgadan Hudut Dağları, 71 metre uzun dalgadan Köşebaşı Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki programımızı, Karma Türk Müziği'ne ayırdık. İşlerin karman-çorman olduğu bu mutlu ve umutlu günlerde karma hükûmet, karma takım modasına uyan stüdyomuz, müziğin de karmasını sunabilmek için politikomanyetik bütün mikrofonlarını seferber etmiştir!..

Haftanın ilk solisti ünlü 22 Şubatçılardan Dündar Seyhan!.. Adalet Partisi Başkanı Ragıp Gümüşpala'ya adanmış bir şarkısını okuyacak olan Dündar Seyhan huzurunuzda sevgili dinleyiciler:

Bir Şubat gecesi rastladım size,
Ne büyük bir telâş içindeydiniz.
Hiddetle bakınca gözlerinize
Neden başınızı öne eğdiniz?

İçinde uyanan eski bir arzu
Dedi ki: Çileden çıkartanlar bu!
Şimdi soruyorum büküp boynumu:
Tanklar yollardayken neredeydiniz?

Sen, kongrelerde satadur caka,
Yumup gözlerini: Kara de aka!
Seçmenden toplamak için sadaka:
Şapkayı çıkarıp bere giydiniz!

Çamuru sıvayıp doğan güneşe
Yine düşman oldu kardeş kardeşe,
Miras helâl deyip kondunuz leşe!
Zoru görür görmez neye tüydünüz?

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bilmem hatırlar mısınız 27 Mayıs öncesinin bir Kubalı'sı vardı... Hani şu ikidebir beyanat veren, ikidebir Bakanlık emrine alınıp, hâdiselerin kahraman yarattığı günlerde kahramanlıktan hâdise yaratan Hüseyin Nail Kubalı... Ünlü hukuk profesörü, ünlü Anayasacı, ilim ve bilim dallarının siyasî kabadayısı Kubalı!.. Hâlâ hatırlayamadınız mı?.. Canım şu her kanunsuz davranış karşısında konuşan, fakat devrimden bu yana dondurma yemiş bülbüller gibi susan Kubalı var ya, işte bu bariton sesli sanatkârımız, —sesi kısıldığı için— şimdi size sadece bir mâni okuyacaktır:

Yosun yosun dubalı,
Kim yiyecek bu balı?
O kadar emek çekti,
Hava aldı Kubalı!

Oy nidem nidem nidem?
Başımı alıp gidem...
Bu illeri terkidem!..

Sevgili dinleyiciler, Karma Müzik programımızın bir de misafir solisti var!.. Telefoncu Ayten!.. Akbaba mikrofonuna daha önce de çıkmış bulunan Telefoncu Bayan Ayten, bu hafta sadece dinleyici olarak stüdyomuza dâvet edilmişti. Fakat «Dert ağlatır, aşk söyletir» derler ya, işte Ayten hanım da bu hastalığa tutulmuş... Seviyor kızcağız ne yapsın?.. Kimi sevdiğini bilmiyoruz ama duyuyoruz, işitiyoruz, okuyoruz!.. Tatlı şeydir aşk... Bâzan hıçkıra hıçkıra ağlatır, bâzan misafirlikte bile yanık yanık söyletir...

Ayten hanım huzurunuzda aziz dinleyiciler:

Dere geliyor dere
Kumunu sere sere,
Al dere götür beni,
Götür beni Ömer'e...

Amanin amman amman,
Zamanin zaman zaman,
Bizim düğün ne zaman?
Yaaa... lel.... lim!..

Ben armudu dişledim,
Sapını gümüşledim,
Sevdiğim'in adını,
Mendilime işledim.

Amanin amman amman,
Zamanin zaman zaman,
....

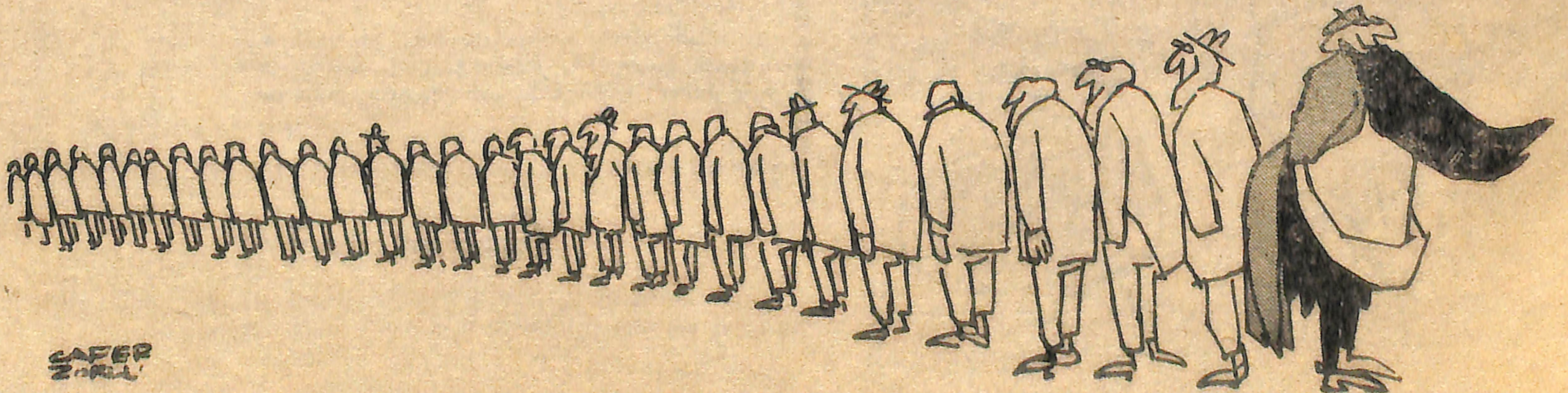
Son olarak mikrofonumuzdan sesini duyacağınız sanatkâr, Hudut Dağlarının aktüel kahramanı, kurşun sesli, barut nefesli, ünlü yıldız Koçero!.. İçişleri Bakanının bizzat ziyaret etmek için tâ ayağına kadar gittiği ve fakat evde bulamadığı için eli boş döndüğü haydut Koçero, kendisini mağarasında rahatsız eden Akbaba Radyosu ekibini kabul etmiş ve seyyar teypimizin bandına Sahir Kurutluoğlu'na ithafen şu türküyü okumuştur:

Güzel şosalardan gelip geçersin,
Yiğitsen dağlara gel Gurutloğlu!
Nakış makasıyla yonca biçersin,
Onu da götürür sel Gurutloğlu!

Otobüsler sıra sıra soyulur,
Bizim dağlar oylum oylum oyulur,
Toptan aç kalmışız, nasıl doyulur?
Sen bunun sırrını bil Gurutloğlu!

Soyulanlar dizim dizim olmuştur,
Dağları süsleyen izim olmuştur,
Koltuk sizin, dağlar bizim olmuştur!
Sıkı dur, almasın sel Gurutloğlu!..

Sevgili okuyucular, aziz dinleyiciler!.. Bu haftaki karma müzik programımız da burada bitiyor. Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle hepinize mutlu tâtiller... Hoşça kalınız!..

Gerici — En ilerideyim!

ŞEYTAN diyor ki

Bir ensesi kalın!

— Müthiş bir yazı yazdım. Bütün hesapları döktüm ortaya. Elli milyon liralık millî gelirin beş milyarını beş bin kişi bölüşüyor... Bunlar partilere de, devlete de, piyasaya da tesir eden baş sömürücüler. Bunlardan sonra ikinci sınıf, üçüncü sınıf sömürücüler; onlardan sonra da sömürücülerin çanak yalayıcıları geliyor. Bunların çevirdikleri bütün dalavereleri, kaçırdıkları vergileri, idare ettikleri karaborsaları açıklıyorum.

— Halk sıkılıyor böyle iktisadî yazılardan...

— Sıkılıyor olur mu, tam tersine bunları okudukça fal taşı gibi gözleri açılıyor halkın, ayakları suya değmeye başlıyor. Yazmak lâzım bunları...

— Bakalım dayandığın istatistikler doğru mu?

— Doğru, plânlama dairesinin istatistikleri...

— Dünyanın her tarafında oluyor böyle şeyler.

— Bizdeki gibisi hiçbir yerde olmuyor...

— Peki, oku bakalım ne yazmışsın...

— «Demokrasi numarası altında hırsız soygununu devam ettirmek isteyen zihniyet...»

— Dur dur. Çok ağır. «Demokrasi numarası» sözünden başka mânalar çıkar. Demokrasiye karşı zannederler seni...

— Yani bunun siz demokrasi olduğuna inanıyor musunuz?

— Hayır ama yıkıcı olmamak lâzım. «Demokrasi numarası» diye yazmamalı...

— Peki. Düzelteyim. «Demokrasiden faydalanarak hırsız soygununu devam ettirmek isteyen...»

— «Hırsız» da iyi değil... Her kâr eden hırsız mı? Bak Avrupa'ya, bak Amerika'ya, hepsi kâr sayesinde kalkınıyor.

— Ama yüzde kaç kâr? Bizdeki gibi yüzde üçyüz kâr mı?

— Canım bunlar menfî propagandalar. Yüzde üçyüz kâr eden kim? Bunun riski var, amortismanı var, yatırımı var, ihtiyat akçesi var... İnsafsızlık etmemeli... Sen çıkar «Hırsız» kelimesini...

— Peki. «Demokrasiden faydalanarak soygunu devam ettirmek isteyen...»

— «Soygun» da iyi değil. Hem sonra kim kimi soyuyor? Açık anlaşılmıyor...

— Kim soyacak tüccar soyuyor, imalâtçı soyuyor, ithalâtçı soyuyor, ihracatçı soyuyor, rant sahibi soyuyor, bunlarla ortaklık eden politikacı soyuyor...

— Yok yok, hepsini itham etmek doğru değil. Soygunculuk eden varsa hükûmet yakalasın. Hükûmetin yakalamadığına sen nasıl soyguncu dersin? Üstelik hukukçusun da... Sen çıkar o «Soygun» lâfını...

— Bütün mesele burada. Halka bunu anlatmak gerek. Hükûmet yakalıyamaz bu soyguncuları. Her parti en başta onlara dayanıyor...

— Bunlar menfî düşünceler. Her yerde olur böyle şeyler. Bizde de zamanla düzelecek. Yıkıcı olmamalı. O «soygun» lâfı iyi değil...

— Peki. «Demokrasiden faydalanarak gayri meşru çıkarlarını devam ettirmek isteyenler...»

— Evet ama bu da halkı tahrik olmuyor mu? Halk her zengini gayri meşru çıkar sahibi zannedecek. Zengin düşmanlığı yaratmak güzel değil. Komünistlerin ekmeğine yağ sürmek gibi bir şey bu...

— E nasıl uyaracağız halkı yani? Hesap ortada, beş milyarı beş bin kişi bölüşüyor. Bunlar nasıl kazanıyorlar bu paraları, anlatmıyalım mı?

— Bırak başkası anlatsın, sen anlatıp ne yapacaksın?

— Yani siz inanmıyor musunuz burada bir haksızlık olduğuna?

— Her yerde olur o kadar. Bunun için halkı kışkırtırsan daha mı iyi? Hele böyle kritik zamanlarda...

— Ne diyelim öyleyse? «Demokrasiden faydalanarak haddinden fazla kazanç sağlamak isteyenler...»

— «Haddinden fazla» da iyi değil. Kazancın haddini kim tâyin etmiş ki... Hür memleketlerde her kazanan daha fazla kazanmak ister... Sen hürriyete inanmıyor musun?

— İnanıyorum ama...

— İnanıyorsan yaz bunu: «Demokrasiden faydalanarak kazançlarını arttırmak isteyenler, memleket iktisadiyatına faydalı olmuşlardır. Hürriyet rejimlerinin güzel tarafı budur...» Böyle yaz işte..

— Tam tersi ama...

— Nasıl tersi... Sen hürriyet rejiminden yana değil misin?

— Yanayım da, millî gelir bölüşmesindeki haksızlığa...

— Elbet herkes kendi kaabiliyetine göre kazanacak? Sen kapıcıyla aynı parayı mı alıyorsun?

— Hayır, ancak...

— Sen dediğim gibi yaz. Kışkırtmayalım halkı...

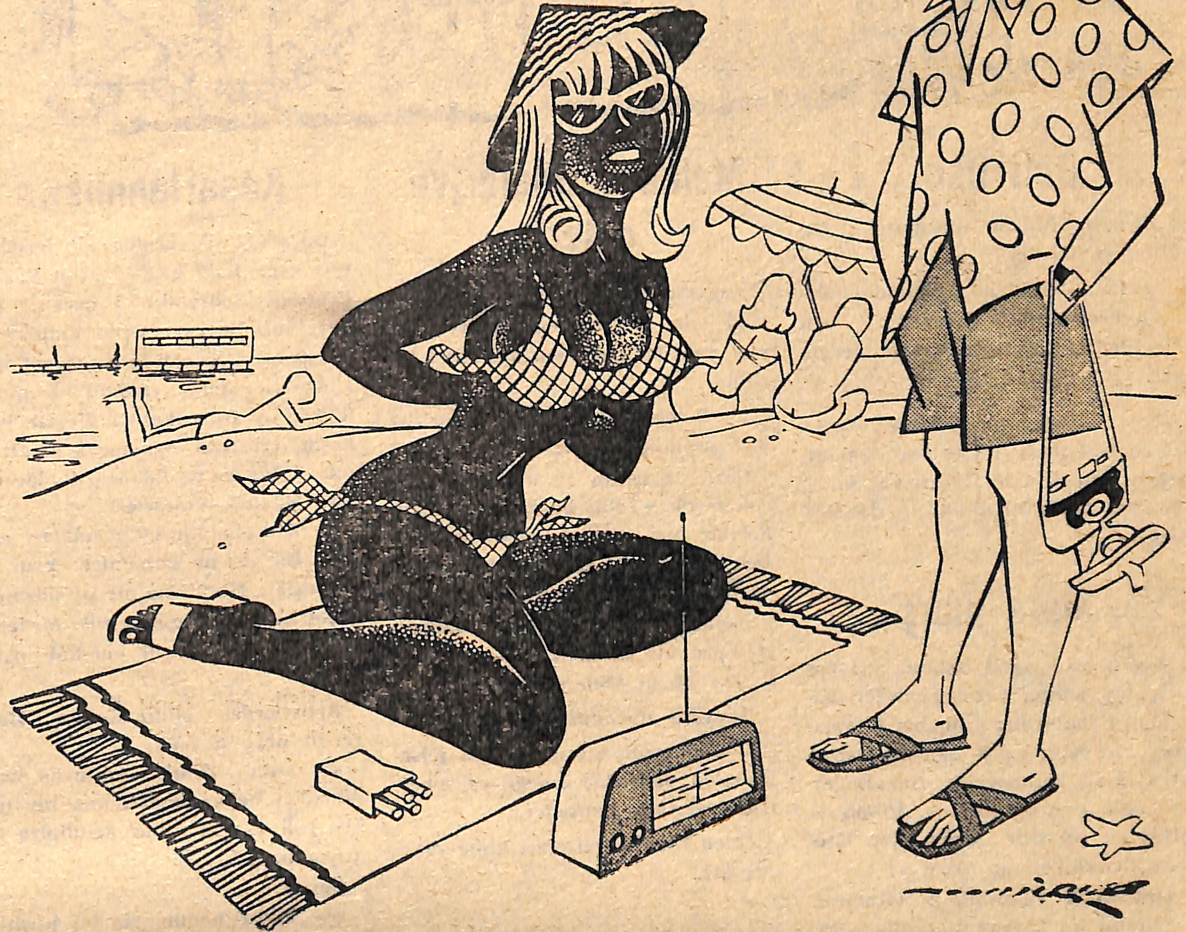
— Öyle yazacağıma başka yazı yazarım.

— Ha, bak o daha iyi. Denizi yaz, plâjları yaz, sıcağı yaz.. Zaten millet ciddî şeylerden hoşlanmıyor.

— Doğru, haklısınız, başka şeyler yazalım...

ŞEYTANÇEKİCİ

— Afrikalı mısınız bayan?
— Hayır Floryalıyım!

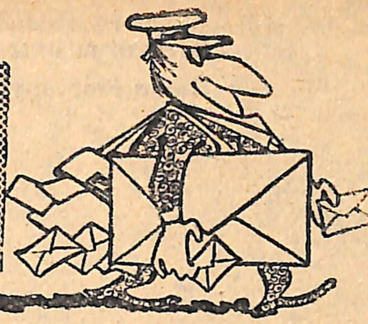
Yurttan manzaralar :

İki dünya !

Ankara Mektubu

Nimet Arzık

Deli Oso...

Kimdir biliyor musunuz?.. Osman Bölükbaşı.

Osman Bölükbaşı Doğuludur. Doğulu hemşehrileri kendisine «Deli Oso» adını yakıştırmışlardır nedense...

Bana gücenmeyin Osman veya Oso bey!.. Lâkabı takan ben değilim. Sonra işin şirin bir tarafı yok mu?.. Falanca parti büyüüük lideri: Deli Oso!..

Marş marş

Geçen gün şahit oldum. Ufacık bir olay, amma yazmağa değer. Kitapların fiatlarının (yabancı kitapların) birbuçuk misli artışına sebep olan Haşet Kitabevi'nin, Ankara bölümünde ufak bir memur. Amma ne ufak, ne çelimsiz. İnsan ister istemez, kemikli sırtını okşayıp:

«Oğlum B vitamini, A vitamini, C vitamini, dünyanın bütün vitaminlerini al da sana yarasın» diyesi geliyor.

Diğer memurlara hitap tarzı:

«— Marş, marş!..»

«— Kitabı götür, marş, marş...»

«— Dergiyi getir, marş marş...»

«— Gazeteyi rafa koy, marş marş...»

Kuzum, «marş marş» bu kadar ucuzladı mı?.. Eveeet, modası geçen herşey ucuzlar... Herşey!

Mehmed Ünaldı ve ciğer...

Senatör Mehmet Ünaldı Fuat Köprülü için şöyle demiş! Biliyorsunuz, yeni bir parti kurdu Fuat Köprülü:

«— Sırtına ciğer bağlasa, kediler bile peşinden gitmez...»

Sözlerin üstün zerafetini tartışacak değiliz. Tabiî buluyoruz. Politikacılar bizi zerafete alıştırmadılar. Ben şu meslek terimlerine tutuluyorum, Senatörlükten önce, Ünaldı kasaplık etmişti... Koyun eti satmıştı, kuzu eti satmıştı. Tavuklar oldukça cılızdı Mehmet beycim!...

Köprülü amcamıza derim ki:

«— Gücenme, kasap, Kantın felsefesinden bahsedecek değil ya, elbetteki ciğerden bahseder...»

Zaten Kant'ın felsefesi kime yaramış ki?..

Kin de derinliktir...

İsmet Paşa'dan bir İsmet Paşacı bahsediyordu:

«— Derin adam... Birader... Derin adam... Derinliğine diyecek yok!..»

İsmet Paşacı olmıyan biri cevap verdi:

«— Diyecek yok tabii... Kin de bir nevi derinliktir çünkü!..»

Kaşarlanmış...

Buradaki Unesco'da bir başkanımız var: Eski Millî Eğitim Bakanı Profesör Bedreddin Tuncel... Bir heyetimiz de var: Gene ünlülerden devşirme. Geçenlerde bu heyet tam kadro toplanmış. Önemli bir mesele için oy atılacakmış... Mesele herkesin terazisini oynatacak kırattaymış: «Avrupa'ya falanca toplantıya kim gitsin?..» meselesi...

Derken efendim oy pusulaları açılmış. Bir de ne görsünler: Yedi kişiymişler. Herbirine bir oy düşmüş, hiçbirine iki oy düşmemiş. Meğerse herkes yalnız kendi kendini oylamış!..

Artistlerden Yıldız Kenter Bedrettin beye sormuş:

«— Yahu, demiş. Aranızda kendinizden başka inandığınız bir tek kişi yok mu ki yalnız kendinize oy atıyorsunuz?...»

Cevap:

«— Yıldız hanım, siz bu memleketi bilmezsiniz!.. Biraz daha kaşarlanın...»

E Bedrettin bey'cim, biz de sizi Millî Eğitim Bakanı yapmıştık... Mekteplerde kaşarlanma fiiline önem verildi galiba o zaman ve başka birşeye verilmedi: Kaşarlanıyorum, kaşarlanıyorsun, kaşarlanıyor, kaşarlanıyoruz, kaşarlanıyorsunuz, kaşarlanıyorlar!..

Yaaa, biz de sizi Millî Eğitim Bakanı yapmıştık Bedrettin beycim!..

Şöhret!

Her türlüsü vardır şöhretin... Düpedüzü, fiyaka şöhreti, skandal şöhreti...

Son Meclis toplantısı bazı dostlarımızı, istemediğimiz şekilde şöhretlendirdi «tarihleştirerek». Ne çekiyorsak zaten «tarihleşenlerden» çekiyoruz...

Melih Küçüktepepınar var aklımda, düşüncemi böylesine karamsarlıkla boyarken fırça fırça...

Çok sıcakta, Ankara'da, Anafartalar caddesinden geçenlerde bir tahammülsüzlük belirir. Beyinlerini karıştırır ısı. Geçerken kolunuz, koluna değse birinin, en «sehhar» gülücüğünüzle özür dileseniz, en azından «gözün kör müydü be!..» diye karşılar sehhar gülücüğünüzü de özürünüzü de, yalnız kabahatinizi görür...

Partiler birbirlerine karşı zaten o havada... O havadayken sen kürsüye çık sallana salına, (kafasını zor taşır gibi yürür Melih Kemal Küçüktepepınar) ve hücum et «eski zamana», karşındaki partiyi işe, suça katarak...

Bir zamanlar Demokrat Parti iş yapma gücünden kesilince, «kırk altı seçimleri, kırk altı seçimleri» diye temcit pilâvı gibi (nasıl sürülürse o pilâv) kırk altı seçimlerini öne sürer dururdu... Kural, şu, artık hepimiz belledik: İş yapamayınca ,ağzı havada bekliyen vatandaşa «pozitiflikler» sunamayınca, eskiye çatılır.

Kürsüde, Afrikalı Scipion gibi, (biliyorsunuz hikâyesini, Romalıymış, hizmet etmiş, senatör imiş bizimkiler gibi. Senato bir gün kendisini vatan hainliğiyle itham etmiş... Scipion ağır ağır «Ben o gün vatanı kurtardığıma yemin ederim» demiş...) Lâkırdı ederken ben hep aklımdan bunları geçiriyordum... Ve tutumuna bakıyordum. İğretiydi tutumu... Çenesini azametle sivriltiyordu. Kollarını meydan okurcasına kavuşturuyordu. Olmıyan tehlikeleri umursamaz bir «gelenin göreceği var» havası vardı onda. Bu kadar poz lâzım değildi bu çıplak acılı dünyada... Asıl bu pozlar, yerdiği «eski zamana» aitti... Bugün kimsenin ek tavırlar takınmağa vakti bile olmamalı.

Melih Kemal Küçüktepepınar dostum, arkadaş olarak çok şirindin, gece kulüpleri müdavimi olarak çok «yerindeydin», milletvekili olarak da, fena değildin.

Tarihleşmeğe kalkıncaaa... Beğenmedim seni... Mecbur muyum beğenmeğe?.. Yalnız ben değil İnönü de beğenmedi ki, sen konuştuktan sonra, söndüüüü, mağmumlaştı, mahzunlaştı, «Yahu, ben bu koalisyonu pamuk ipliğiyle bağlayıncaya kadar, öldüm bittim, bunlar bir çırpıda bütün ölme bitme işlemimi hiçe indiriyorlar» dercesine arkandan baktı baktı... Sen görmedin, yeni şöhretinin dumanında mest olmuştun sen!

YAZISIZ!

İŞ ve GÖSTERİŞ!

Yusuf Ziya Ortaç

BİR avuç toprak... İster, doğu sınırlarından gelsin, Kars'tan... İster Başkent yaylâsından gelsin Ankara'dan.. İster, turunçgiller bölgesinden gelsin, Mersin'den, Bodrum'dan, Alanya'dan.. İster, tütün, incir, üzüm bağları İzmir'den, ister fındık bahçeleri Ordu'dan, Giresun'dan, Trabzon'dan... Ve ister, kubbeler, minareler şehri güzel İstanbul'dan... Hepimiz için eşit güzellik, eşit kutsallık taşır bu topraklar.

Ama, İstanbul'a bir vali seçerken, öbür illerimize gönderdiğimiz valiler üstü özellikler ararız bu valide... Beyoğlu'na, Büyükada'ya, Kadıköy'e, Üsküdar'a kaymakam seçerken de böyle... Yahut böyle olması gerek!

Nedenini sormak bile aklınıza gelmez, değil mi?.. Bilirsiniz ki, buraların sosyal hayatı, turistik önemi, daha gün görmüş, daha dünya görmüş, daha ufku geniş idare adamları ister...

Konuya çeşni katmak için bir eski hâtıramı anlatayım size:

Galiba yirmibeş yılı geçti, Büyükada'ya bir kaymakam tâyin ettiler: Adı, Şevket.. Kırmızı saçlı, tatlı, uysal, hoşsohbet bir adamdı. Ama gevşek mi gevşek.. Bıkkın mı bıkkın... Yaşı da elliyi aşmıştı sanırım... İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın sınıf arkadaşıymış...

Bir yaz günü, Şükrü Kaya Ada'ya gelmişti, Kulübe... Küçük evin önündeki bahçede, gürbüz bir ağaç gölgesinde koltuklarımıza yaslanmış, sıcaktan peltelesmiş, esneyen kelimelerle konuşuyorduk...

İlerideki bir başka ağacın gölgesinden zar tıkırtıları, pul şakırtıları geliyordu...

Birden, Şükrü Kaya o tarafa bakarak seslendi:

— Şevket!..

Meğer tavla oynayan Ada Kaymakamı Şevket beymiş...

Hemen ceketini düğmeleyerek eski sınıf arkadaşının karşısına koştu:

— Efendim...

— Ne zaman geldin vazifeye?..

— Bugün efendim...

Şükrü Kaya, zalim bir istihza ile:

— Maşallah, dedi, işe tavladan başlamışsın!..

Fena bozuldu adamcağız... Ama odasına gitse, masasına otursa ne yapacaktı?.. Düşünme gücü, çalışma gücü, yaratma ve yapma gücü kalmamıştı ki zavallının... Tükenmiş bir adamdı!

Dedim ya, aradan çeyrek yüzyıl geçti bugün... Her gelen kaymakam, bir kendisinden öncekinin eşidir. Hani şu, topal tekmesi yiyen Kadirli Kaymakamı hızında, içi yoktan var etme gücüyle dolu, bir kaymakam gelmedi Büyükada'ya!

Şimdi yeni bir kaymakamımız varmış... Yüzünü görmedim henüz. Adını da bilmiyorum... Ama Ada, o güzel, o eşsiz, o dünya cenneti Ada pislik, pislik, pislik içinde!.. Sinek, sinek, sinek içinde!..

Gece, sokaklarda, aylaklar sürüsünün sulu serenadları!.. Sabah, gün doğmadan vapurların canavar düdükleri... Öğle, ikindi, akşam satıcı çığlıkları ve denizden gelen motor gürültüleri...

Asfalt, küme küme at pislikleriyle lekeli... Güneşte tüten beygir sidikleriyle yol yol...

Kulüpten iskeleye inerken demir kapısına kilit vurulmuş bir kıyı bahçesi var: Kâğıt parçaları, gazete yırtıkları, meyva artıklariyle dolu... Duvar üstüne çekilmiş bir tel örgüde, on gündür bir mısır koçanı sallanıyor! Ne mi yapıyor kaymakam bey?..

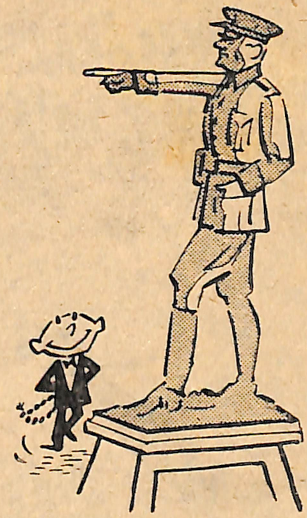
Yooook, hatırımıza Şükrü Kaya'nın Şevket'i gelmesin!.. Bu, işe tavladan başlamamış... Çok büyük, çok gösterişli bir hizmet peşinde yeni kaymakam:

Büyükada'ya bir Atatürk heykeli dikmek için çalışıyor!

Dün, odalarımıza bırakılan bir mektupta, bu şerefli hizmet için, elli liradan az olmamak şartiyle, bağışa çağırılıyoruz...

Ben, sayısız değil, sayılı bütçemden burçun bir sıfır fazlasını bağışlamaya seve seve hazırım... Ama, Ada'ya ilk lâzım olan şey Atatürk heykeli midir?..

On bin liralık, yirmi bin liralık, kırk bin liralık bir büst dikmekten ne çıkar?.. Bu Atatürk'ün yüceliği önünde pek, pek cüce kalmaz mı?..

Sonra, bu heykeli nereye dikeceğiz?.. Hangi geniş meydana?.. Hangi güzel yapıların çerçevelediği alana?.. Büyükada'da, o dev adama dar gelmiyecek çevre yoktur!

Atatürk, yalnız büyük bir başbuğ, büyük bir devrimci değildi. O, temizliği, güzelliği, üstünlüğü, uygarlığı seven bir Avrupalı adamdı.

Onun, at pislikleri, beygir sidikleri, mısır koçanları içinde bir çöplüğe, taştan, ya da tunçtan gözlerle bakmasını bile istemeyiz!

İstanbul bir bütündür ve Ata'nın heykeli bu büyük şehrin büyük meydanlarına dikilir ancak: Taksim meydanına, Beyazıt meydanına... O kadar!

Ada Kaymakamı, işe heykelden değil, temizlikten başlasın: Süpürge mi yok, faraş mı lâzım, arazöz mü istiyor, elli lira değil, benden yüz!..

Eğer

İsmi aklıma gelmiyor... Bundan birkaç gün evveldi. Ankara'ya bir kadın gazeteci geldi. Oldukça sempatik. Fransızdı. Gördüğü muameleyi havsalası almıyordu: Sınırda, otomobilini muayene eden polis, cebinden bir cıgara çıkarmış, ikram etmişti. Kapalı fırınları açtırmış kendisine ekmek buldurmuştu. Belki canı çekmiş diye bir manavda kutuda sıralanmış, dev şeftalilerden kendisine bir kilo hediye etmişti... Kadın ne düşüneceğini şaşırmıştı. Ona Türkiye hakkında öylesine tersini anlatmışlardı ki...

«— Bu kadar yakınlık, bu kadar iyilik, bu kadar insanlık hiçbir memlekette yok» diyor, bir daha demiyordu...

Evet, bu kadar yakınız, bu kadar iyiyiz, bu kadar insanız... Tecavüz etmediğimiz zaman!.. Bizde ikisi ortası yoktur gazeteci hemşirem. Ya hepiz, ya hiç!.. Yüz kere şükür, bin kere şükür: Hep'e toslamışsın sen!

Nimet ARZIK

Memleketimize gelen turistler para harcamıyor. (Gazeteler)

— Gel şunlara birkaç kuruş verelim de harcasınlar!

DOĞUDA Soygun

JANDARMALAR GELSE DE Bİ-RAZ ŞENLİK OLSA...
AL ŞU Lİ-RAYI DA KAR-NINI DOYUR!
TAŞIT GEÇEMEZ!
HEMŞERİM, PLAJ NE TARAFTA?
İYİ Kİ TEDBİR ALDIK!
DOĞUDA ASAYİŞ BER-KEMALDİR VATANDAŞ-LAR!
TEDBİR ALDIK AMA, BARUT ALMADIK!
ŞUNU DA YÜRÜTEYİM İYİ SOBA BO-RUSU OLUR.
PARANIZ YOKTU DA NİYE GELDİ-NİZ BURALA-RA?
ÜSTADIMIZ PİRİMİZ VER E-LİNİ ÖPEYİM!
ALLAHA EMANET
AAA, YERDEN Bİ-TİYOR BUN-LAR!
KALKINMAK İÇİN EN KES-TİRME YOL BU GALİBA!
BRAVO... BENİ ARAT-MIYORSU-NUZ!..
CAFER ZORLU

Ne Zaman EVLENECEKSİN?

Burhan Esen

ÖNÜNE gelen soruyor:

— Ne zaman evleneceksin?

Bu sorunun cevabını o kadar tekrarlamıştım ki, kelimelerin, ağzımdan döküle döküle turşusu çıkmıştı. Pansiyonunda oturduğum yaşlı madam, daha dudaklarını oynatmadan ne diyeceğini bilir, onu zahmete sokmamak için papağan gibi ayni cümle ile cevap verirdim:

— Ne zaman kısmetse...

Mahallenin bekçisi her gece önümü keser:

— Seni everek gayri beğ. Mehellenin içinde pülüç gibi gızlar koca diye sayıklıyo. Sen sop sovuk odaya yatmaya gidiyon..

Muhtar karşıma çıkar:

— Mazlatana gırh paralık ücüret almadan möhürümü basıviream. Sen armudun sapı, üzümün çöpü dirkene tohuma gaçacan...

Sorgu yargıçlarının daha münasebetsizleri vardı:

— Erkek değil misin yoksa..

— Kendini bi doktora göstersen fena olmaz. İnsanlık hali, senin gibi nice iktidarsızlar tedavi ile kendilerine gelip, ev bark, çoluk çocuk sahibi oldular...

Bir gün ,şirkette ay başı plânçosunu hazırlarken, odacı yanıma geldi:

— Seni müdür beg çığırıyor, dedi.

Yanına gittim.

— Otur bakalım, Süleyman, dedi. Şimdi seninle, baba-oğul gibi konuşacağız. Yaşın kırkı geçkin. Neden evlenmiyorsun? Maaşının yetmiyeceğinden mi korkuyorsun? Zamanın kızlarına mı güvenemiyorsun? Evlenmek dediğin piyango bileti almaya benzer. Ne çıkarsa bahtına... İyi diye alırsın, kötü çıkar. Gözün tutmayarak alırsın, dünyanı cennete çevirir. Sana bizim muavinin kızını alalım. Yaşı biraz geçkince ama, yaşlı kızlar kocalarına sadık kalırlar. Eh, güzel değilse de pek de çirkin değildir hani... Belki görmüşsündür. Belinde biraz kamburu var. Kamburlar uğur getirir. Burnunun üzerindeki et beni, akşamları bir iki kadeh attın mı gözüne görünmez bile. Ayağı biraz aksıyor ama, vallahi sakat değil. Sağ ayağı biraz uzunca olduğundan topallıyormuş. Elinin biri belli belirsiz ârızalı. Korkma, sol eli imiş. Sağ değil...

Müdür, kızı o kadar ballandıra ballandıra anlatıyordu ki, daha fazla övüp de, ağzımın suyunu akıtmaması için sözünü kestim:

— İlginize teşekkür ederim. Böyle ideal bir kıza, koca seçerken beni hatırlamış olmanıza çok sevindim. Ben herkesin zannettiği gibi, ilk evlenmesini yapacak bir aday değilim. Dört defa dünya evine girip, cehennemin kapısından çıktım. Dördü de koalisyon hükûmeti gibi kısa ömürlü oldu. Bu dört maceravı kısaca size anlatayım. Ondan sonra emrederseniz beşinci fasıla başlarız!

İlk evliliğim 19 yaşında oldu. Okulda seviştiğimiz bir kız vardı. Aynı sırada otururduk. O günlerde ben top peşinde olduğumdan, yazılı imtihanlarda sıra arkadaşımdan kopye etmesem, kâğıda: «Ahmet topu aldı, çalımladı, Hüseyin'e verdi. Top Hüseyin'de, Hüseyin topta. Hüseyin düştü, top muallâkta. Ömer yetişti. Hakemin gözünde gözlüğü yok ki görsün. Hadi ortadaki inek görmüyor, yandaki salak da görmez mi?» deyip, altına imzamı atacağım.

Bereket imtihanlar hep yazılı oluyordu. Baktık kopye etmek de zor. Sıra arkadaşım siyah bir karbon kâğıdı buldu. İkimizin sınav kâğıdını üstüste koyuyor, imtihanın sonuna doğru, ben alttaki kopyeyi alıp, basıyorum imzayı. Okulu böylelikle bitirdim.

Okul bitmiş, ama ben onun kopyesi olmaktan kurtulamamıştım. Memuriyet imtihanlarına giriyor, imtihan kâğıdının altına karbon kâğıdı ile benim kâğıdımı koyacak kimse bulamadığımdan, kazanamıyordum. Kopyesiz yaşıyamazdım. Kızı istettim. Avareyim diye vermediler. Ne bilsinler, benim onun kopyesi olduğumu! Sonunda kız bana kaçtı. Müdür sözümü kesti:

— İyi evlâdım, fedakâr bir kız ele geçirmişsin, ne diye ayrılırsın?

— Bir film işi altüst etti, müdür bey. «Kerem ile Aslı» adlı filme gitmiştik. Sinemadan çıkarken, kompliman olsun diye:

— Ben Kerem, sen de Aslısın, dedim.

— Hayır, dedi, ben Aslı'yım, sen de kopye!

Sabahleyin Asliye Hukuk Mahkemesi mübaşiri ikimizin adını salona bağırıyordu.. Kopyeliğe daha fazla tahammül edememiştim.. Mahkeme kararı ile üzerimdeki karbon kâğıdını kaldırtınca, rahat bir nefes almıştım. İşlerim yoluna girdi. Kendimi nihayet bulabildim. Ticaret yaptım, epeyce para kazandım. Bu sefer ben bir kopye kâğıdı aramaya başladım. Evlenmek için kuzguni arap arıyordum. Beyazlardan o kadar korkmuştum ki... Bu sefer altta kadın kalacak, temizi ben olacaktım. Müsvette değildim artık. Çukulata renkli bir bayanla nikâhımız kıyıldı.

Tebrikler, saadet temenni eden telgraflar, arkadaş yumrukları arasında gerdeğe girdim. Bizim hanımın elinde bir Toto kâğıdı, bir kalem. Utancındandır diye ilkin ses çıkarmadım. Bir saat geçti, iki saat geçti. Arada bir duvaklı başını bana çevirip:

— Galatasaraya iki koydum.. Beşiktaşa bir. Karagümrük sıfır... diyor.

— Şekerim, dedim, bırak şu kâğıdı sabahleyin doldururalım. Şimdi yapılacak başka işimiz var.

Gelin hanım kızmıştı. Elini masaya vurdu:

— Totoyu bitirmeden ayağımı şuradan, şuraya atmam. Bu sefer 13 ü mutlaka tutturacağım.. Yün Mensucat sıfır, Havagücü sıfır...

O Toto kâğıdını dolduradursun, zabıt kâtibi de boşanma ilâmımızı doldurmakta idi.. Hak oyunu üçtür, dedim. Bu sefer kültürlü bir bayan alacaktım. İşin ilk geceden bozulmaması için Hanyayı, Konyayı değil, Londrayı da bilen biri olmalıydı. Mühendis bir hamfendi ile evlendik. İlk gece uğur getirmiyordu. En iyisi nikâhı kıydırıp, balayına tüymekti.

Evlenme dairesinden çıkınca:

— Ankara'ya gidiyoruz, dedim, işte biletler...

— Ne bileti bunlar?..

— Uçak...

— Sen aklını mı oynattın? Yoksa intihara karar verdin de peşinden beni de mi sürükliyeceksin? Radyo dinlemez misin, gazete okumaz mısın sen? Meteoroloji raporlarına göre Balkanlarda alçak basınç teşekkül etmiş..

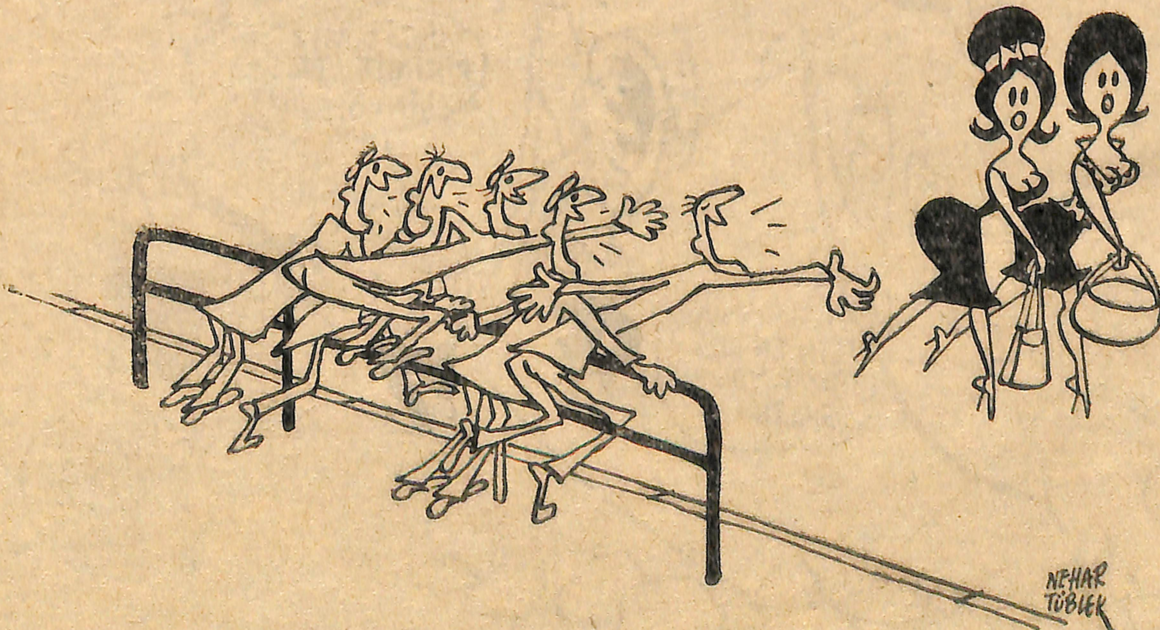
— Karıcığım, biz Tito'ya misafirliğe gitmiyoruz. Ankara'ya yolculuk..

— Balkanlardaki alçak basınç Ankara üzerine kayabilir.. Bu şartlar altında uçağa binilmez..

İçimden bir «lâhavle» çekip:

— Yataklıyla gideriz, dedim, hay Trenle...

İstiklâl Caddesine demir parmaklıklar kondu... (Gazeteler)

— İyi ki bu demir parmaklıkları koymuşlar kardeş!...

— Ben Türkiye'de trene binmem, dedi. Müsbet ilim tahsil etmiş bir kimse, hayatını göz göre göre tehlikeye atmaz. Rayların şakulî kosinüsleriyle, vagon dingillerinin sinüsü hesaplarında 1 miligron hata var. Karacahiller gibi ölümü yatak odamda kabul edemem!

— Uyuyacak değiliz ki... İlk gecemiz. Sen bana şiir okursun, ben sana Koca Yusuf'un hayatını anlatırım.. Baktık hesapların yanlışlığı dingilleri sarsmaya başladı, imdat işaretine asılırız. Tren şırrrak diye durur.

— Fabrikasyon hatalarının evvelden seziş ihtimali milyon sıfırda 1 bile değildir!

Sinirlenmemek için:

— Konforlu otobüsler ne güne duruyor. Şezlong gibi koltuklar. Sıcak hava tertibatı. Kusanlar için naylondan yapılmış kese kâğıtları. Yaralananlar için sargı bezi. Bayılanlar için eter bile var. Akıl edip birkaç metre de kefen bezi koydular sa ecza dolabına, tehlike yok demektir!

— Boşuna ısrar etme. Her kilometre için yüzbin liraya hayat sigortası, haklarımı müdafaa için iki avukat tutmadan otobüse ayak atmam. Bu evlenmenin Sinüs, Kosinüs hesaplarında yanlışlık yaptığımı anlamıştım, ama, iş işten geçmişti. Balayından vaz geçmiştik. Bir taksiye atlayıp, bizim eve geldik. Ben kapıyı açmaya zorlarken kolumu tutarak, beni öteye fırlattı:

— Biz bu eve mi gireceğiz? Bırak girmeyi, hemen birkaç hamal bul. Eşyaları tahliye ettirelim. Ayol, bu ev mailiinhidam.. Aman yanına sokulma. Görmüyor musun yıkılacak. Arkeolojik bir olay. Üçüncü zaman toprağının üzerine kâgir bina kurulmaz. Kurulursa işte böyle çö...ker...

Çöken ev değil, maili inhidam bir evlenme idi!..

Dördüncüde yaş tahtaya basmıyacaktım. Kadın hiçbir şey bilmemeli idi. Okur yazar olmıyacaktı. Yuvarlak topu bilmediğinden, Toto dolduracağım diye sabahlamıyacaktı. Sinüs, kosinüs hesaplarından çakmadığından, vagon dingilinin ne zaman kırılacağını anlıyamıyacaktı. Nihayet, bir köyden dünyanın döndüğünü, memleketin başında «Af» diye bir gaile bulunduğunu, parlâmentonun memleketi değil, memleketin parlâmentoyu idare ettiğini bilmeyen bir kız buldum.

Müdür yine sözümü kesti:

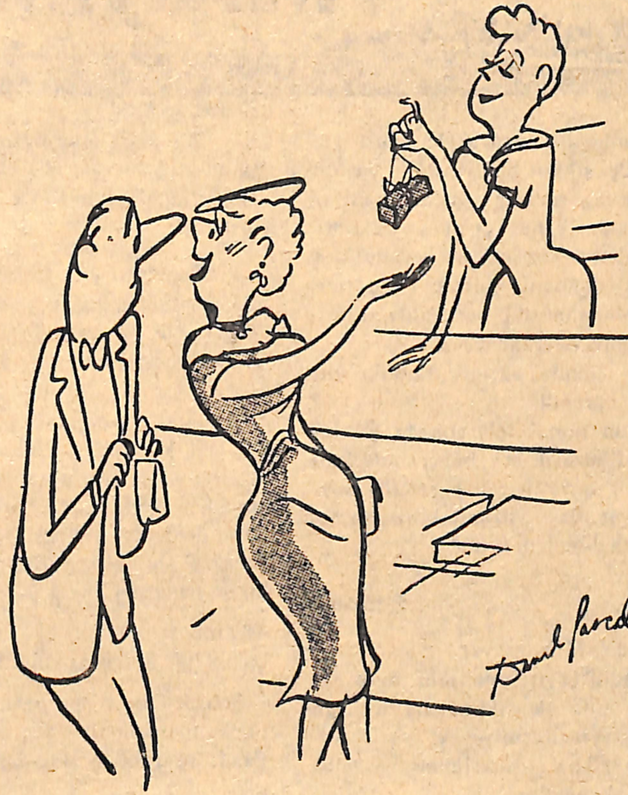
— Tamam... Bulunmaz bir Hint kumaşı eline geçmiş... Bunun olsun kadrini bilsene!

— Ben kadrini bilecektim. Fakat o Kadri'yi bilmeseydi. Apartmanın Kadri isminde bir kapıcısı vardı. Onunla kaçtı. Giderken:

— Ben, demiş, bu kadar cahil bir adamla yaşıyamam... Daha ayranın içerisine ekmek doğranacağını bilmiyor!..

Burhan ESEN

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Buyurunuz bayan, mayonuz!...

Gümüş

Genç gelin gönderilen hediyeleri tetkik ediyordu:

— Kate hala bize gayet güzel bir çatal kaşık ve bıçak takımı göndermiş; ne yazık ki bunlar gümüş değil!

Kocası sordu:

— Nereden anladın? Sen hakîkî gümüşü tanır mısın?

— Hayır ama Kate halayı tanırım.

Duvarlar

İki arkadaş arasında:

— Yeni apartmanınızdan memnun musunuz?

— Çok iyi; ama duvarları ince konuştuklarımız hep komşulardan işitiliyormuş.

— Duvarlara halı asın o halde!..

— İyi ama o zaman biz komşuların ne konuştuklarını nasıl duyarız?

İlk söz

Kapı kapı dolaşıp ev kadınlarına öteberi satan ve bu işte çok muvaffak olan bir satıcıya bir ahbabı sordu:

— Bu başarının sırrı nedir?

Satıcı cevap verdi:

— İlk söz azizim, ilk söz! Kapıyı açan her kadına şöyle derim: «Miss, anneniz evde mi?»

Nasıl?

Hâkim suçlu kocaya sordu:

— Nasıl oldu da karınızı dövdünüz!

— Arkası bana dönüktü hâkim bey, süpürge sopası da tam yanımda duruyordu, kapı ise ardına kadar açıktı, bir şansımı denedim!..

On yıllık hasret!

Batan bir gemiden yüzerek ıssız bir adaya çıkan ve burada on sene Robenson hayatı yaşayan bir gemici bir sabah uyandığı zaman kendi gibi kazazede güzel bir kızın, bir varile sarılmış, yüzerek adaya geldiğini gördü. Genç kız sordu:

— Hey gemici; kaç yıldır burada yalnızsın?

— On yıldır!

— O halde sana on yıldır hasretini çektiğin birşeyi vermeğe geliyorum!

Gemici havalara zıpladı:

— Nee! Bu varilde Viski var demek ha?..

Alfabe!

Annesi ve babası, yeni okula başlamış olan küçük Jonnie'nin marifetleriyle öğünüyorlardı. Bir ara annesi Jonnie'nin bütün alfabeyi ezbere bildiğini söyleyince misafir hanım takdirlerini gizliyemedi ve Jonnie'ye sordu:

— Söyle bakayım Jonnie, alfabenin ilk harfi nedir?

Jonnie hemen cevap verdi:

— A!..

— Peki A'dan sonra ne gelir?

Jonnie yine çabuk bir cevapla karşılık verdi:

— Alfabenin öbür harfleri!

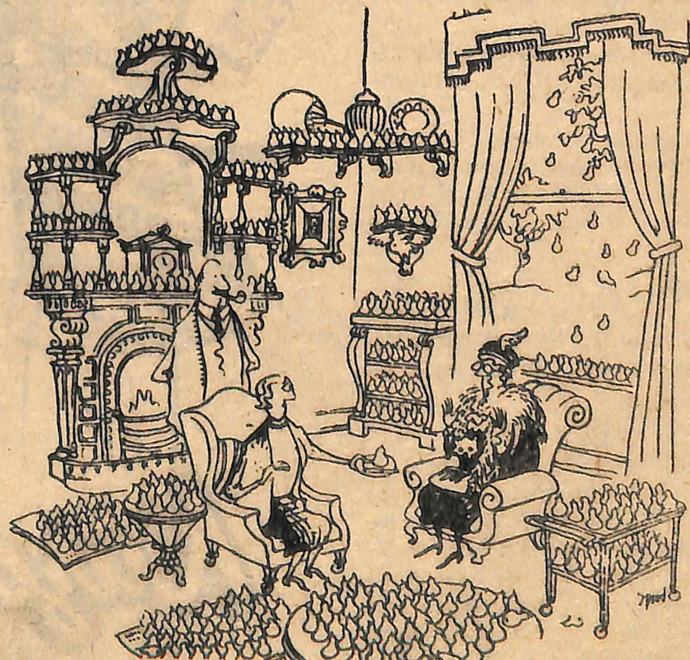
Postacı

Gözleri az gören yaşlıca adam başında eski bir kasket bulunan ufak çocuğa:

— Sen dedi; postacı mısın yoksa?

Çocuk cevap verdi:

— Hayır, biraz ayağım ağrıyor da ondan böyle ağır yürüyorum.

— İstemem, kendinizi mahrum etmeyin!...

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 36 —

Orada olduğunu bildirmek için öhö öhöler, öksürükler, yanındaki ağaya seslenmeler... Ben gene hiç oralı olmuyorum.

Nihayet gözüm ilişmiş gibi yapıp birden sıçradım. Tül perde ile çıplak göğsümü, kollarımı kapayarak, gülümsedim ve başımla hafifçe selâmladım.

Ebuzarif bey, memnun, minnettar; kameriyenin sarmaşıklarını siper ederek, yerlere eğilip eğilip kalkıyor, parmaklarının ucunu öpüp buseler gönderiyor, eliyle kalbinin üstünü sıvayıp gözlerini kapıyor.

Enişte, şimdi de başka telâşta; Ebuzarif beyle teşerrüf etmek sabırsızlığında. Çenesi fora:

— Evimiz derlensin, toplansın, yerlerimize yerleşip meşagili bitirelim, ilk işim müşarünileyhle akti rabıtai ülfet, onu müteakip, tevsiki müveddet ve muhaleest... Hikemiyatı arabiyeden açarak, vadii belâgate dalarak hazrete bir hulûl edeyim de enişte beyinizin kim olduğunu görünüz. Ebuzarif bey karşımda valih ve hayran kalmazsa, dört elle sarılıp beni başüstünde taşımazsa, şu sakalı kazıtırım... Hattâ, Kâtibi sanii cenabı cihan bani paşa hazretlerine derhal iltimasla rütbei ûlâ sınıfı saniliğini uhdei âcizaneme... ilh..

Bir taraftan da, Kanarya'nın tâbiriyle, eniştenin eli işte, gözü oynaşta.

Eşya ,yerleştireceğim, perdeleri asacağım diye evin içinde didinip dururken, gözleri Ebuzarif beyin köşkünden ve bahçesinden ayrılmıyor.

(Hazret yine bahçeye çıktı... Hazret orta kattaki şehneşinli pencerede... Hazret balkonlu odanın camlı kapısında...) diye mütemadiyen söyleniyor.

Akşam yemeğine inerken enişte meydanlarda yoktu. İçki tepsisine daha el sürmemiş.

Bu adam yine hangi kayıplara karıştı derken fişek gibi içeri girdi.

Suratı asmış, fesi cebinde, Karadenizde gemileri batmıştan farksız.

Enişte buluttan nem kapıp surat asar, entbent de olur, fakat fesi cebe koydu mu mesele ehemmiyetlice demektir.

Muttasıl lâhavle çekiyor, burnundan soluya soluya söyleniyordu:

— Üç şıkkın biri derkâr. Ya zatı şerifte kasrıbasar var da beni tanıyamadı, yahut etraf ve eknafta bir yabancı kimse sezdi veyahut doğrudan doğruya çinicebin gösteriyor. Manahnüfihi her halde anlayıp ona göre davranacağım.

Ayşe hanım ağzını aradı ve meseleyi öğrendi.

Tütün almak için sokağa çıkıyormuş. Ebuzarif bey bahçesinde imiş. Enişte, yerle beraber selâma varacağı esnada yüzünü buruşturarak başını dönmemiş mi?

5 Haziran

Cuma. Mehtap var.

Kuşdili çayırı mahşer; dere sandalla, futa ile tıklım tıklım; iğne atsan yere düşmiyecek.

Sandallarda taksimler, gazeller, utlar, kemanlar...

Hırsımdan az kaldı çatlıyacaktım. Mahpuslar gibi evde mi kapanacağız?.. Bir yere adımımızı atamıyacak mıyız?

Yine mâni olan Kanarya idi. Diyordu ki:

— Adamcağız bu kadar nazımızı çekiyor, gözümüzün içine bakıyor. Gelip ayak üstünde bir kahvemizi bile içemedi; boyuna maval okuyup atlatıyoruz. Bir iki gün daha dişimizi sıkıp çayıra mayıra çıkmasak kıyamet kopmaz a. Belki bir tarafa gizlendi de bizi gözetliyecek, belli etmeden kollıyacak. Selâmünaleyküm demeden şüpheyi mi dâvet edeceğiz? Önümüzde bir yıl yaz var; bıkıp usanırız bile.

Lâmbayı söndürdük; pençereden kalabalığı seyre koyulduk.

Ebuzarif bey de, parmaklığın önüne bir sandalya atıp oturmuştu. Fakat saat dört olmadan içeri girdi.

Kanarya'ya, Zarif beyin odasındaki sönük aydınlığı gösterdim.

— Adam gece kandilini yakıp çoktan uykuya daldı. Şöyle bir çıkıp buruna kadar gitsek, beş on kişi görsek! deyip kandırdım.

Ayşe hanım: (Öyle ise biraz sabırlı ol!) diyerek Agavni'ye seslendi; sıkı sıkıya tembih etti.

Bahçeye çıkıp Ebuzarif beyin köşkünü, pancurlarını, iyice kollıyacak; usulca uşak odasının penceresini vurup: (Kumpanya suyunun ana musluğu sıkıştı; susuz kaldık. Sizde İngiliz anahtarı varsa biraz verin) bahanesini bularak beyin uykuda olup olmadığını da soracak.

Agavni, beş dakika geçmeden dörtnala geldi. Ev halkı horul horul uyuyormuş.

Alelâcele hazırlanıp süslendik. Ben, gümüşü yeldirmemi giydim, Kanarya'ya kahve rengi maşlahımı verdim. Ayaklarımızın ucuna basa basa, hırsızlamacasına, kapıdan sıvıştık. Yoğurtçu köprüsünün başına gelinceye kadar, arkamıza bakmadan koştuk.

Aman Allahım, ne kalabalık... Bütün Kadıköy halkı ayakta... Kimler yok kimler?.. En kodamanlardan tut da en gençlere, en çoluk çocuğa kadar herkes piyasada.

(Kart zampara) dedikleri Veli paşa, kendi gibi bir populdağın koluna girmiş ,iki hanımın eteğine takılmış, boyuna: (Limon yetiştir meleğim, bayılıyorum!) diye kırk yıllık teranelerini terennümde.

(Kilise mumu) Mir'at bey, (Üç güzeller), lâkaplı hemşirelerin peşinde, arabada gider gibi, vücudu dimdik, yalnız bacakları hareket ederek, tıpış tıpış sekiyor.

Şişman, şaşı avukat, yanındaki kuru ve kel bıyıklı, aktör Aleksanyan kılıklı adama, sağırla konuşuyormuş gibi, bermutat avaz avaz hitapta:

— Mirim, ortalıkta çayır güvercinleri uçuşup dururken senin ne müstenifin, ne de istinafı hukuktaki palavraların kulağıma girer...

(Bekâr eczacı) Seza beyle (Pembe konaklı) Reyhan bey, kolkola girmişler, derenin sığ tarafını, bir aşağı bir yukarı boylamadalar. Eczacı bey, önünden güzel ve şık bir hanım geçti mi, (Gene şapa oturduğumun resmidir!) deyip hemen yere çöküveriyor; (Yetişin imdada melâikeler!) diye çırpınıp dururken hanımlar kahkahaları koparıyorlar.

(Devamı var)

Radar Reklam - 27

Twist ve PLİSE

ETEKLİ TAKIMLAR

Her mevsime daima yenilik ve zerafet örnekleriyle giren KAZOVA, iki parçalı BURUŞMAZ jarseden desenli
TWİST etek, Ceket
Plise etek, Cekettten ibaret enson modaya göre hazırlanmış takımları birer zerafet örneğidir

Kazova FABRİKALARI

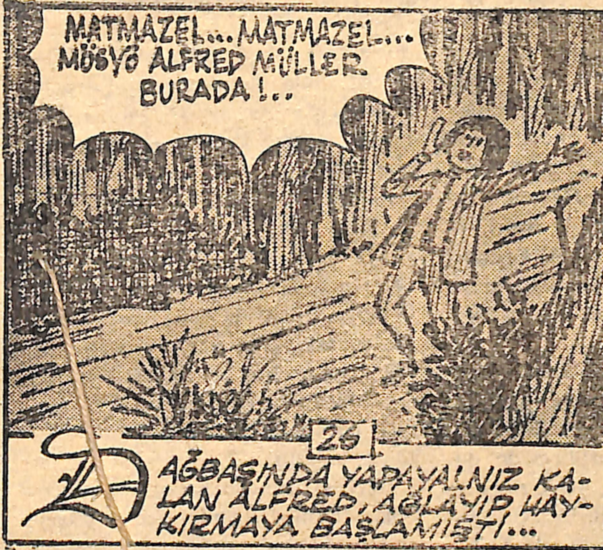
Her mevsimde Kazova giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

(İlâncılık — 6022 - 141)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

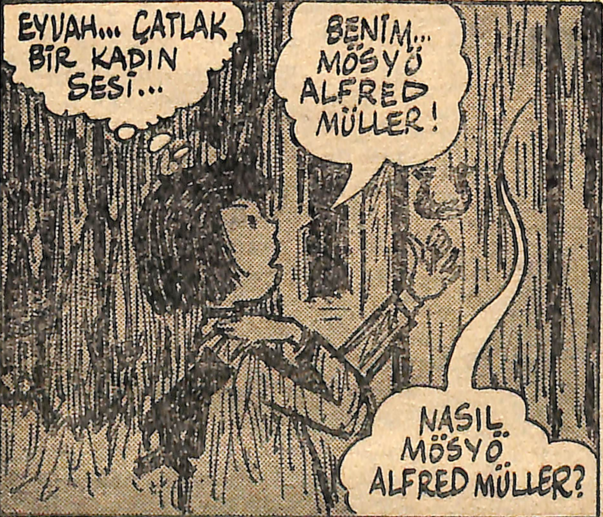

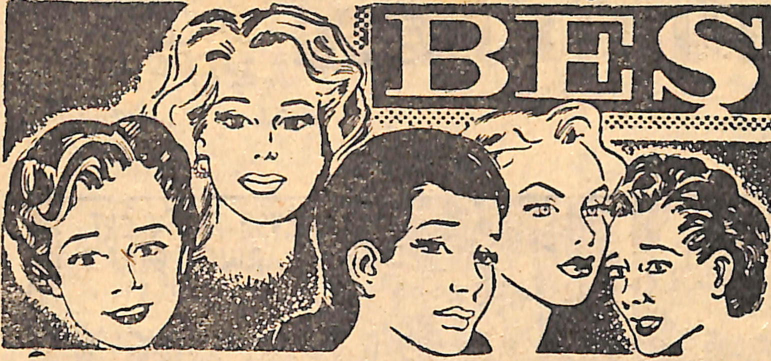

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 49 —

April'le kilisenin merdivenlerinden çıkarken Caroline, «Belki uyuyup da nikâhla düğünü kaçırmam daha iyi olurdu,» diye düşündü. Düğünler onda daima karışık hisler uyandırırdı: Düğün yakın bir arkadaşınınsa heyecanlanır, sevinir, kendisini biraz da yalnız hissederdi. Zira istesinler istemesinler, arkadaşıyla aralarındaki vaziyet değişecek, eski günler de bir daha geriye gelmiyecekti. Mary Agnes gibi tanıdıkların düğününde ise biraz sıkıntı duyar, bir taraftan da memnun olurdu. Sıkıntı duyardı, zira bütün düğünler birbirine benzerdi. Memnuniyeti ise muhayyilesinin genişliğinden doğuyordu. April'le bir an kapının önünde durarak etrafa bakındılar. April açık gri ketenden bir elbise giymişti. Başında da Venedikli gondolcularınkini andıran bir şapka vardı.

Caroline, «Ne kadar hoşsun!» dedi.

«— Sen de öyle.»

«— Haydi, içeri girelim.»

Elele tutuştular ve ayaklarının ucuna basa basa içeri girdiler.

Org düğün marşını çalmağa başlayınca, birdenbire salonun arkasında Mary Agnes gözüktü. Babasının kolundaydı. Caroline onun başındaki, ofiste prova ettiği duvağı görünce, bu gelinin birlikte çalıştığı Mary Agnes olduğuna inanabildi. Zira genç kız o kadar değişmişti ki... Mary Agnes'in yüzünü gölgeleyen duvak, onu harikulâde güzel de yapmıştı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, dudakları hafif nemli, yanakları da pembeydi. Arkasına uzun kuyruklu beyaz saten bir gelinlik vardı. Beli sımsıkı oturmuş, eteklere ise dantel aplike edilip üstü de inciyle işlenmişti. Fakat en şaşılacak şey Mary Agnes'in yuvarlak, biçimli göğüsleriydi. Buna sebep olan gelinlikle beraber giyilen iç çamaşırlarıydı muhakkak. Arkadaşları büroda çalışan Mary Agnes'in göğüssüz olduğunu bilmelerine rağmen, onun bu hilesini de memnunlukla karşıladılar. Herkesin içine çıkacak bir gelinin hakkıydı bu.

Mihrabın önünde Bill öne doğru bir adım atarak Mary Agnes'i babasının yanından aldı. İki genç, rahibin önünde diz çöktüler. Caroline söylenilecek sözleri duyabilmek için öne doğru eğildi fakat iyice heyecanlanmış olan Bill'le Mary Agnes cevaplarını âdeta duyulmıyacak bir şekilde, titrek seslerle verdiler.

Caroline daldı, bir an kendini o mihrabın önünde durur gördü. Paul'la evleniyordu. Aman Yarabbi, kaçması lâzımdı. Veya dönüp, «Bunu yapamam, yapamıyacağım,» demeliydi. İnsan bir nikâhta evliliğin ne kadar mühim birşey olduğunu, izdivaçla oynanılamıyacağını daha iyi anlıyordu. Sana ne kadar iyi muamele ederse etsin, sevmediğin bir erkekle evlenemezsin. Evet, Paul Landis onu seviyordu. Çok defa, gizli kapaklı şekilde, bunu ona söylemişti. Bu sözleri Caroline kendisini sevmediği takdirde incinmemek, kırılmamak için daima da bir şakanın altına saklamıştı. Hakikaten de Caroline onu sevmiyordu. Evet, Paul'a karşı dostane hisleri vardı, ama evlilik? İnsan ancak kalbinin özlediği, âşık olduğu biriyle evlenebilirdi. Eddie Harris gibi biriyle meselâ.

Evet bunu artık itiraf ediyordu. İşin garibi bu itirafın Caroline'in kalbini sızlatmamasıydı. Kalbi hâlâ iki sene evvelki Eddie'ye karşı duyduğu sıcak, müşfik bir aşkla doluydu. Mihrabın önünde eğilen ve muhakkak ki heyecandan bayılma raddelerine gelen gelin o olmalıydı, damat da Eddie. O zaman rahibin sözleri ne kadar da tesirli olacaktı. Caroline, «Ona hâlâ âşığım,» diye düşündü. «Eddie seni ölünceye kadar seveceğim. Daima seveceğim.»

Rahip, lâtince duanın sonuna gelmişti artık İngilizce birşeyler söylüyordu. Sesi yüksek ve ihtizazlıydı. Söylediklerini Caroline de duyabildi. «Bu iki genç artık evlendiler. Allah karşısında birbirlerine yemin ettiler. Bu yemini de hiçbir zaman küçümsemiyecekler. Yaşadıkları müddetçe tutmaları lâzım gelen bir söz bu.»

Caroline, «Karşımda Eddie olsaydı; ben de ona söz verirdim,» diye düşündü. «Bir an bile tereddüt etmezdim. Eddie... Hayatım.»

«— Bu iki genç Allah önünde ettikleri yeminin ciddiyetini de müdrikler. Ne yaptıklarını biliyorlar...»

Caroline kendi kendine, «Eddie, Helen Lowe ile evlendiği zaman ne yaptığını biliyor muydu?» dedi. «O zaman o kadar gençti ki. Çocuktu âdeta. O ilânihaye sürüp gidecek izdivaç hakkında ne biliyordu ki? Hattâ aşkı bile tanımıyordu. Karısını hâlâ seviyor mu acaba? Onunla ömrünün sonuna kadar yaşamayı istiyor mu?»

Rahip tekrar Lâtinceye başlamıştı, Bill, Mary Agnes'in parmağına yüzük takıyordu. Caroline farkına varmadan kendi parmağını oynattı. O anda Eddie de onun parmağına yüzük takıyordu sanki. Caroline, «Ben kalın altın bir halka isterim,» diye düşündü. «Bir odaya girer girmez herkes Eddie ile evli olduğumuzu anlasın...»

Herkes yerinden kalkıyordu artık. Nikâh bitmişti. Şimdi gelinle güvey telâşla düğünün yapılacağı otele gideceklerdi. Caroline istemiye istemiye, «Biz de gidelim,» diye düşündü. «Yoksa tek başımıza oteli katiyen bulamayız.» Uzun bir müddet yanında oturduğunu bile unuttuğu April'e döndü.

«— Bill'in soyadı neydi?» diye sordu. «Hep unutuyorum.» Birdenbire durdu. April onun konuştuğunun bile farkında değildi. Genç kız gözlerini ileride bir noktaya dikmiş, donmuş gibi oturuyordu. Ruju çıkmıştı. Dantelli mendili ise bumburuşuktu. Gözlerinde de garip bir pırıltı vardı April'in. Ama göz yaşlarının sebep olduğu bir pırıltı değildi bu. O zaman Caroline bu nikâhta yalnız kendisinin hayale dalmadığını anladı.

Dışarıda kocaman, pırıl pırıl siyah iki otomobil bekliyordu. Gelin'le güvey ve dâvetlileri için getirilmişti bunlar. Daha arkada da misafirlerin olduğu anlaşılan muhtelif boyda ve renkte eski arabalar vardı. Caroline ile April bir taksi bularak gelin alayının arkasına takıldılar. Biraz sonra otele gelmişlerdi.

Gelinle güvey ilk danslarını yapıyorlardı. Herkes kendilerine baktığı için biraz mahçup bir tavır takınmışlardı, buna rağmen hayatlarından memnun oldukları da anlaşılıyordu. Parça bitince, babası piste gelerek Mary Agnes'le dansa başladı. Damat da annesini dâvet etti. Pist yavaş yavaş dolmağa başlamıştı. On yaşlarında bir çocuk, yaşlı bir kadınla dansediyordu. Küçüğün yüzünde kendi kendisini tebrik ediyormuş gibi de bir ifade vardı.

Bir ara kocaman göbekli, yaşlı bir adam elinde bir şampanya şişesiyle Caroline'in yanına yaklaştı:

«— Ben Fred amcayım. Mary Agnes'in Fred amcası» dedi. «Sen kimsin?»

«— Ben de onun arkadaşı Caroline.»

Fred amca boş sandalyelere şöyle bir baktı. «Oturabilir miyim?»

(Devamı var)

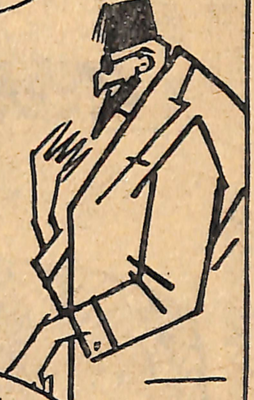

İlâncılık — 5445 - 140

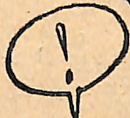
KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

SUÇLU KİM?
11
OSMAN EVRAK GETİREN BİR ADAMDAN, SİLİSTRELİ NACİ BEYİN ÖNÜNDE, RÜŞVET İSTER...

ODACI NAZİF Mİ DEDİNİZ BEYFENDİ ?!..
KULAKLARIN AĞIR MI İŞİTİYOR?. EVET, ODACI NAZİF DEDİM.

AZ SONRA EVRAK ARASINDAN ÇIKAN PARAYI KOMİSER, NACİ BEYİN DE GÖREBİLECEĞİ ŞEKİLDE, ACEMİCE CEBİNE ATAR.

!

TEBRİK EDERİM DOSTUM, TEBRİK EDERİM. BUNU ARKADAŞLARA YETİŞTİREYİM.

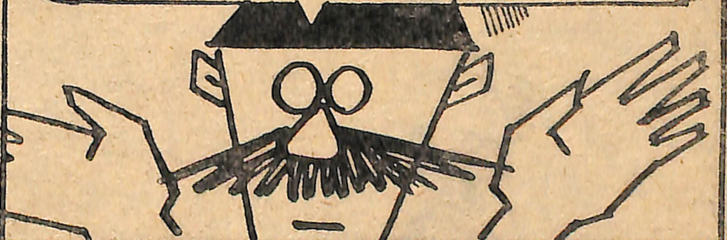

DİNLEMEDİNİZ BENİ. SÖYLEMİŞTİM SİZLERE. BU ADAM ROL YAPMIYOR.
HAKLISIN GALİBA. BİR POLİS RÜŞVET ALMAZ BU DURUMDA.
VAH ZAVALLI, ACIDIM ŞİMDİ!. KEŞKE SİZİ DİNLEYİP HAREKETE GEÇMESEYDİK.

AKŞAMA DOGRU GÜLİSTANLI RAUF AHMET BEY ÇEKİNGEN BİR TAVIRLA KOMİSER OSMANIN YANINA YAKLAŞIR...

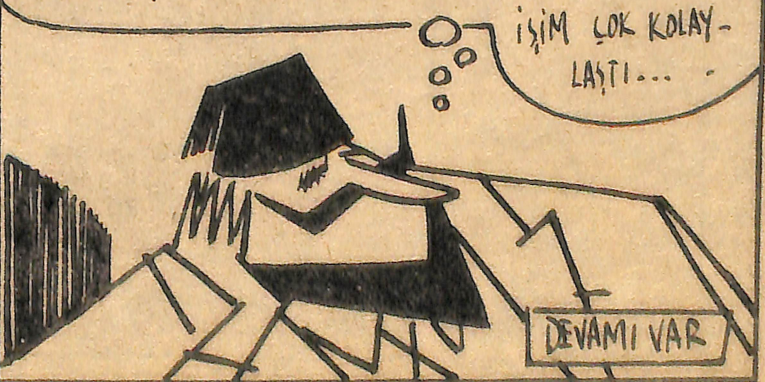

BUYRUN RAUF AHMET BEY !?.
OSMAN BEY! ARKADAŞLAR NAMINA SİZDEN ÖZÜR DİLEMEĞE GELDİM.

ZATI ÂLİNİZDEN ŞÜPHE ETMEKLE BÜYÜK HATA ETMİŞİZ. ŞİMDİ ANLIYORUZ BUNU. YANLIŞ BİR İSTİHBARAT NETİCESİ BU YANLIŞ FİKRE SAPLANMIŞTIK. ASIL BÜYÜK ÜZÜNTÜMÜZ DÜN GECEKİ HADİSE YÜZÜNDENDİR. MAALEŞEF BİZİM TERTİBİMİZDİ BU...

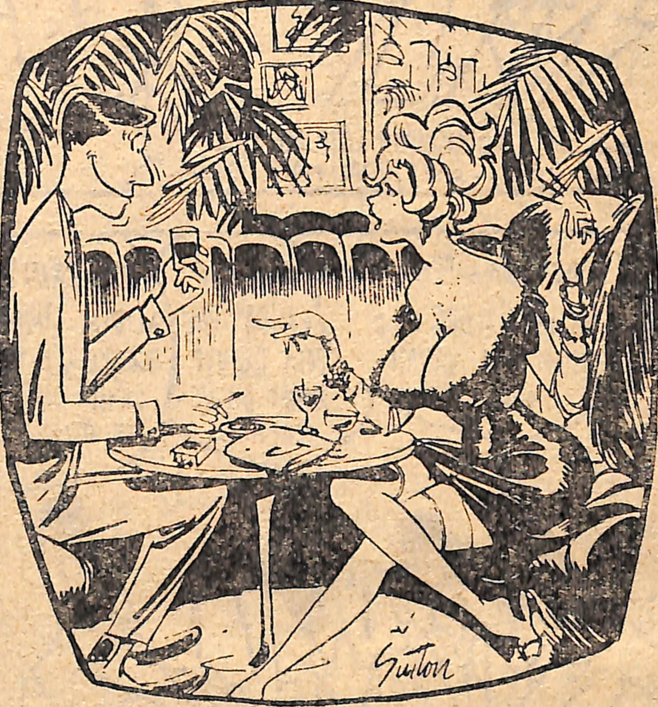

TAHMİN ETMİŞTİM. PEKİ ÇALINAN PARALARIM NE OLACAK? PAY MI ETTİNİZ ONLARI YOKSA?
HAYIR. BU SİZİ KORKUTMAK İÇİNDİ... PARAYI SOYGUNCULARA BIRAKMIŞTIK. MAMAFİH ARAMIZDA KARARLAŞTIRDIK, KENDİ KENDİMİZE CEZA VERDİK. ZARARINIZI BİZLER ÖDEYECEĞİZ. BUNDAN DAHA BÜYÜK BİR CEZA AKLIMIZA GELMEDİ.

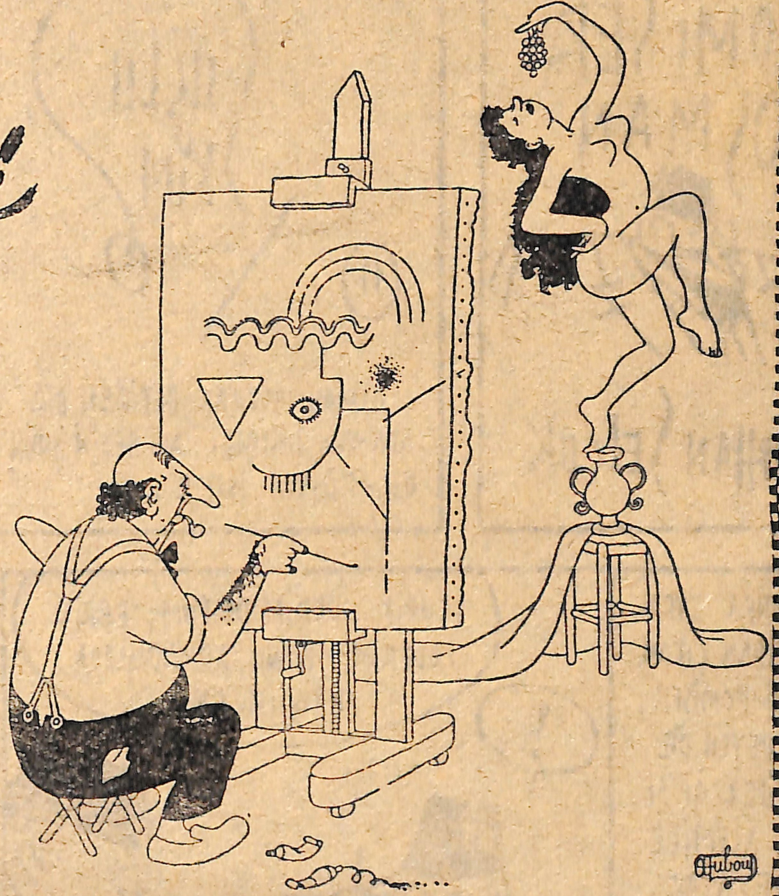

PARAYI BU KADAR AZ GÖREN BU İNSANLAR İÇİN HAKİKATEN EN BÜYÜK CEZA BU. FAKAT İYİ BİR KÖTEĞİ HAKETMİŞLERDİ DOĞRUSU. AMA BÖYLESİ İSABET OLDU,
İŞİM ÇOK KOLAYLAŞTI...
DEVAMI VAR

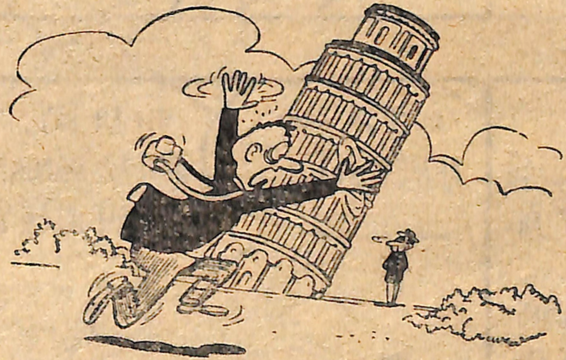
Dünya Karikatürleri

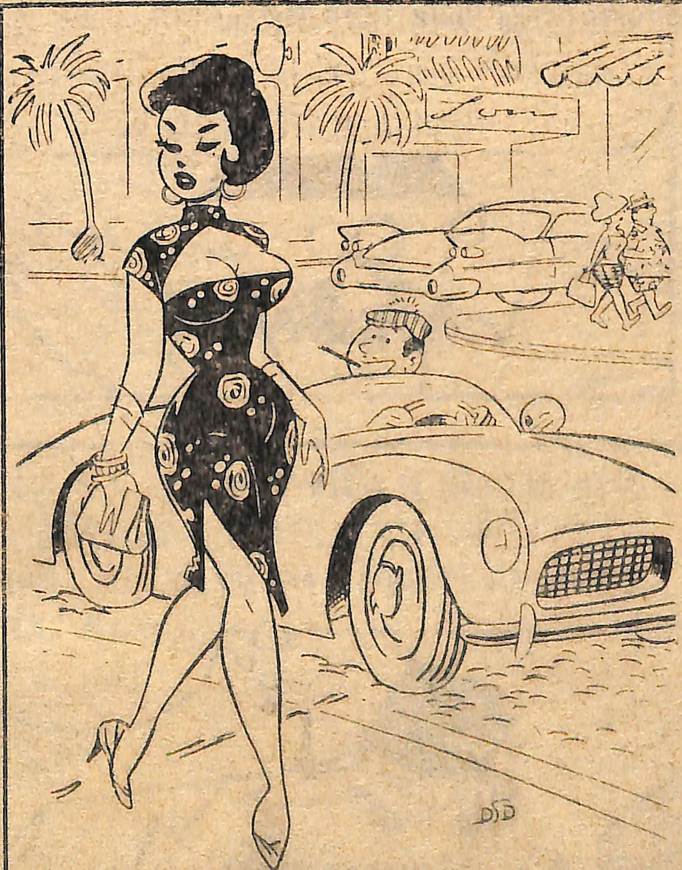
-BİRAZ İÇTİM MI, HERŞEY GÖZÜMDE BÜYÜYOR!

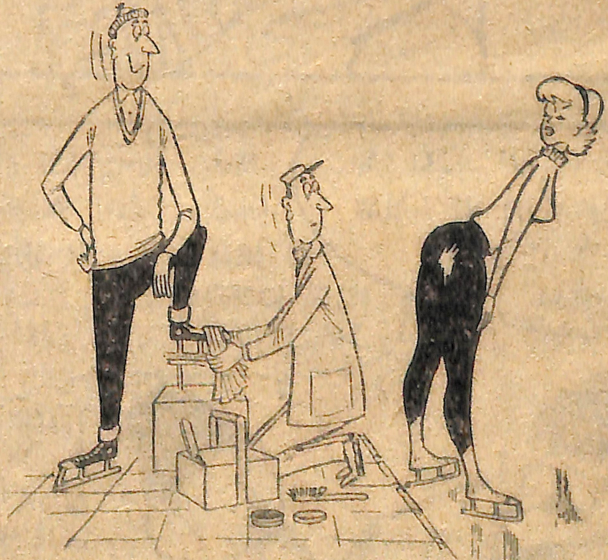
-AMAN KIMILDAMAYINIZ!

-EFENDİ, ÇEKİL ORADAN...GÖRMÜYOR MUSUN, YIKILIYOR!..

-BAYAN, EVİME KADAR SİZE ARKADAŞLIK EDEBİLİR MİYİM?..

-ŞURAYA DA BİRAZ SİYAH BOYA SÜRER MİSİNİZ?..

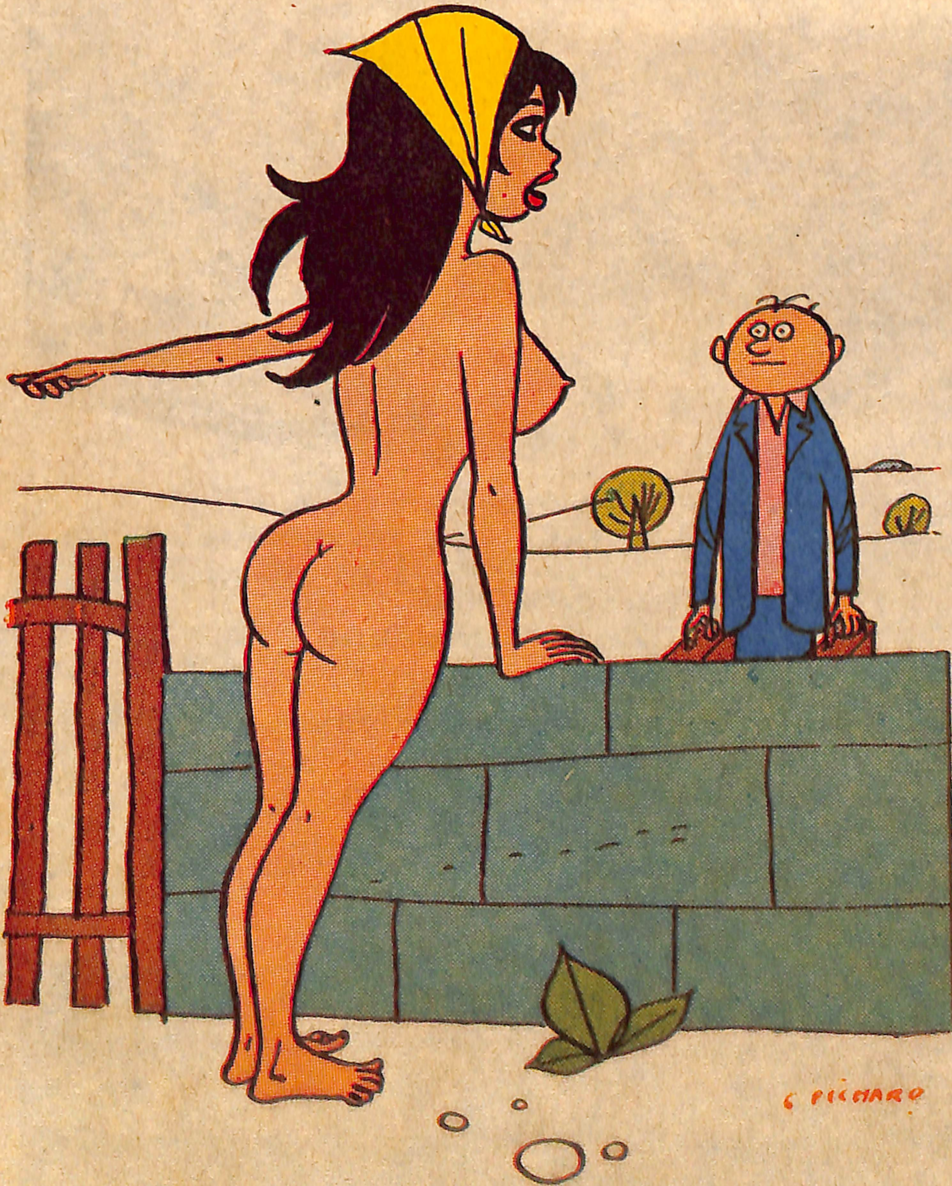

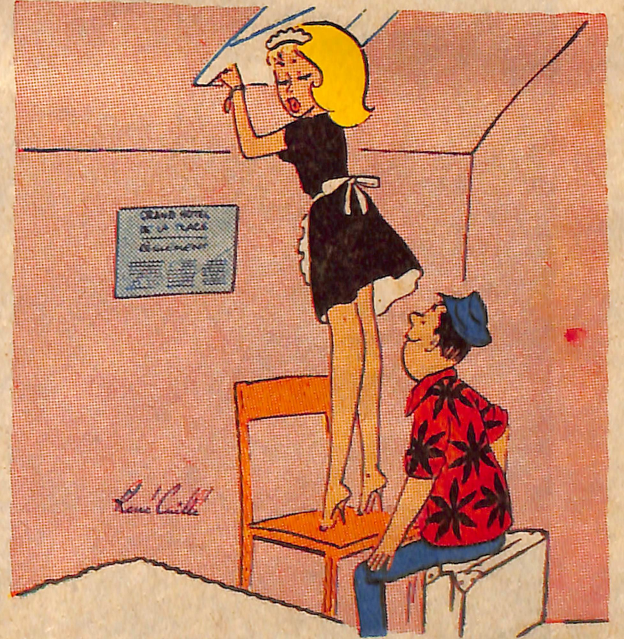
Basın - 5715 - 142

Akbaba

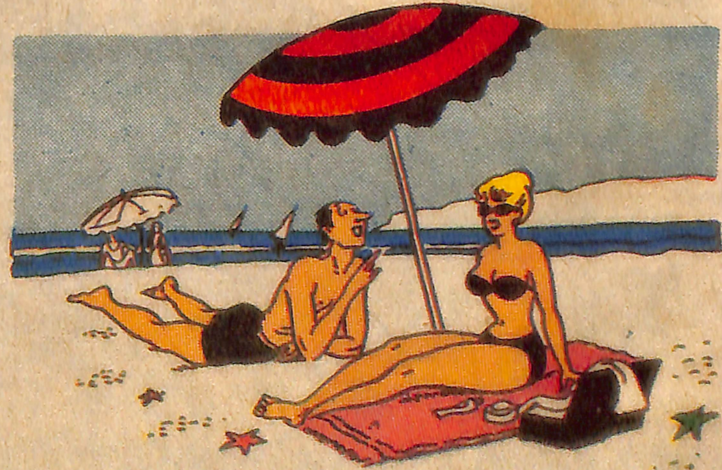

–NE DÜŞÜNÜYORSUN ?
–KOCAMIN HAYAT SİGORTASIYLE NELER ALABİLECEĞİMİ !

–BURADAN DENİZ GÖRÜNÜYOR...
–YA BURADAN NELER GÖRÜNÜ-YOR BİLSENİZ...

İKİ KİLOMETRE ÖTEDE !

–KİMBİLİR GÖZLERİNİZ NE KADAR GÜZELDİR !